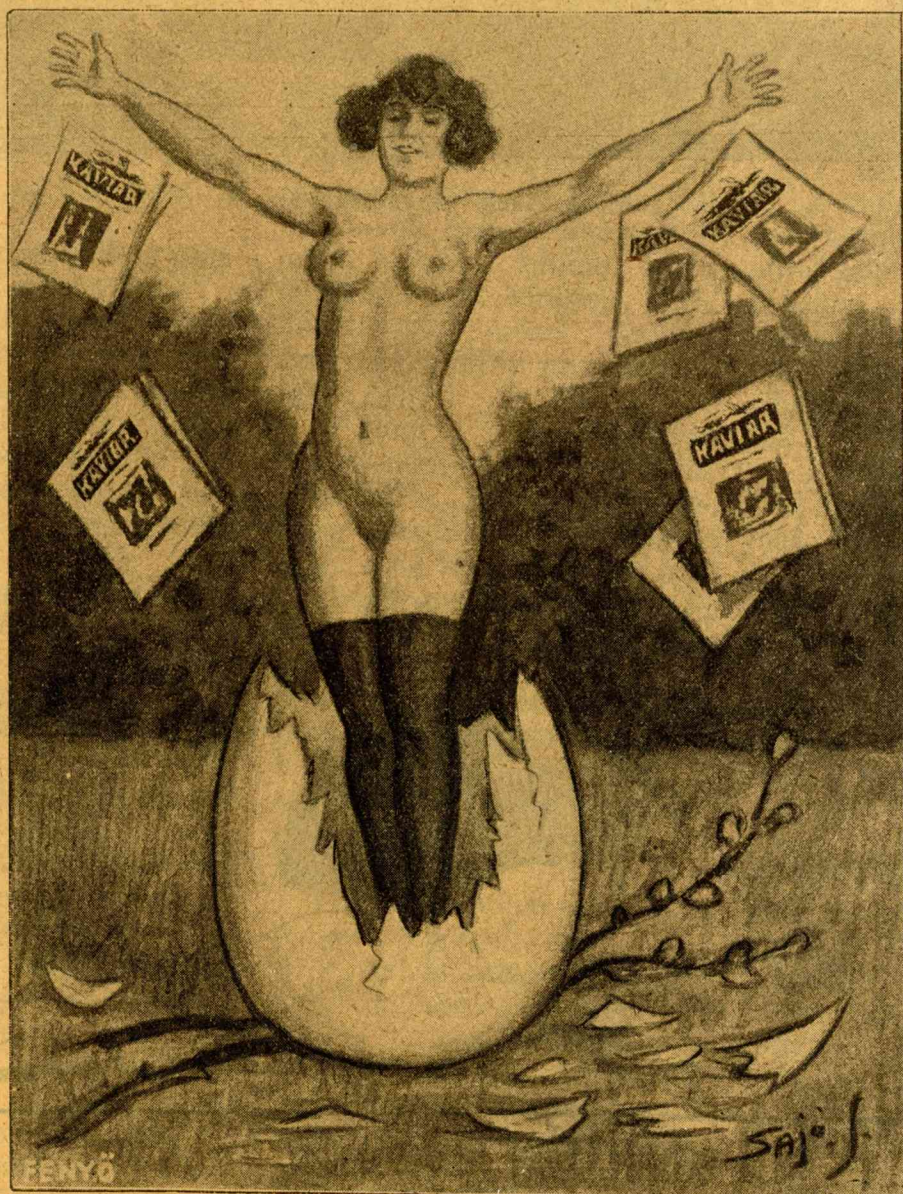

KAVIR

KULTURA - MŰVÉSZET - HALADÁS - ÉLET

Kellemes husvétí ünnepeket!

kiván az olvasónak a modell
Sajó Sándor eredeti rajza

Délutáni pihenés

Szerelmes asszonyok

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timișoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Măiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Felvétel:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában:
Leszámítoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:

Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. " 60 c. kor.
Ausztriában " 10 silling
Németországban " 3 márka
Olaszországban " 40 lira

Magyarországon " 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
30 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Bütykán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Asszonyi sors

Eredeti kézirat. — Irtá: Wild Oszkár

A lány szép volt. Szépsége fenséges, mint egy királynőé, teste tökéletes és bőre maga a finomság, az üdeség, a puhaság.

A férfi térdre hullt a pamlag előtt és megcsókolta a kezét, befurta fejét pihegő mellhalmai közé, még egyszer magához ölelte vajudó, nagy vággyal, azután föluggott és ököibe szorította kezét. Tehetetlen, kínzó gondolatok üzték, korbácsolták a lelkét.

A lány nagy, álmodozó szemekkel nézte.

A lány nagy, álmodozó szemekkel csodálta.

— Jenő... én szeretlek, és ez mindenre feljogosít, mindent kiegyenlít, mindent megmagyaráz és mindent megbocsájt... Tudom, te is szeretsz. Tudom és érzem... és én megadom magam: a tiéd vagyok. Miért habozol hát, mire vársz még, miért nem jössz, miért nem veszel?

Szemeiben a vágy öröklángja lobogott, bőre izzott a szerelemkivánságban, amint testét feléje fordította, mez-

telen karjait feléje tárta. A férfit reszketés szállta meg. Végtelen sovárgás támadt rá, hogy átkarolja, hogy ezt a sok-sok gyönyörűséget teljesen magába lehelje, hogy fenékgig üritse virágos kelyhének édes mézét. Azután meg ismét erőre kapott, erős lett.

— Nem... ne kinozz. Hisz tudod, nem vehetek el soha feleségül... és így, túl nagyon szeretlek ahhoz, sem hogy meg tudnám veled tenni, hogy esetleg szerencsétlenné tegyelek örökre. A jövőd... te még fiatal lány vagy... Érintetlen... és én nem, nem akarom, hogy én, hogy én legyek az, aki a szerencsétlenségbe dönt, éppen én, aki olyan nagyon szeretlek.

Visszaroskadt a székre és tenyerébe temette fejét.

— Azt is bánom, hogy ide hivatalak, hogy itt vagy, hogy eljöttél... hogy öleltelek, hogy csókoltalak, hogy elvesztetted a fejed, és hogy előbb utóbb már én sem birom, és megtörténik a... nem, nem szabad. Értsd meg, örülség,

ne gondoljunk rá, öltözz fel és menj innen, siess, siess...

Az elegáns legénylakás antik ingaórája öregembereken tiktakolt. A lány föl-emelkedett a pamlagon. Kombinében volt, mely büszkén duzzasztotta előre erős mellét, vállán, karjain meg-megsiklottak a táncoló napsugarak.

— Jenő... ne beszélj így. Ugy fáj, hogy nem értesz meg, hogy nem tudsz megérteni, hogy azt hiszed belőlem a pillanat mámora beszél, hogy azt hiszed, egy pillanatra elvesztettem a fejem... oh, talán sohasem voltam olyan józan, mint most. Gyere ide mellém...

A férfi lassan fölemelkedett a székből és odarogyott a lány mellé. Az megsimogatta csapzott fejét, megcsókolta a haját és szorosan magához vont. Beszélt és a férfi minden lélekzetvételénél magához érezte simulni fiatal testét, gömbölyű kéblét.

— Tudom, hogy nem lehetek a feleséged és megértelek. Hiába, az életben még mindig vannak olyan kü-

lönbségek, amiket még a szerelem sem tud kiegyenlíteni. Tudom ezt és tudtam is mindig, nem is számítottam arra soha, de soha, hogy feleséged legyek. De szeretlek és a tiéd akarok lenni. Ameddig lehet, nem bánom, hogy perc-e az, vagy óra, vagy napok, hetek... Annak az osztálynak vagyok a lánya, akiknek a sorsuk kiszámított. Akiknek a sorsa előre megvan írva és szinte tehetetlenek vagyunk vele szemben. Igazi sors. Kimért, rideg és halálos biztossággal következik el újra meg újra. És ez a sors: elbukni, ha így nevezzük a szerelmet, azt a szerelmet, melynek nincs meg a hivatalos neve... Miért vársz hát, miért habozol, miért kimélsz, ha szeretsz... Én is érzem a sorsot, érzem, hogy előbb-utóbb el kell jönnie értem is... hát miért ne általad, miért ne légy te az első, akit végtelenül szeretek és aki szeret engem...?

— Nem bírom... ne beszélj így...

— Jenő, kicsi Jenő... én beszélek így? Az élet mondja ezt... Szeretlek és nem tudok mit adni neked, mivel bizonyítani... csak a testem van, ami szép, ami gyönyörű és ezt akarom neked föláldozni, miért haragszol hát és miért vársz? Fogadj hát be, hogy eltűnjek, felolvadjak benned! Vedd az ajkamat, szívd ki egyhuzamban belőle a szerelmet, szorítsd keblemet az ajkaidra, hogy megégessen a gyönyör, vedd lábamat, combjaimat, egész

testemet, mely olyan, mint egy alig pattant bimbó, s oly bársonyos, oly illatos, vedd és részegedj meg a szerelemtől, testem fiatal, buja illattól. Kíváncsú, friss gyümölcs vagyok, amit te izlelsz meg először. Egy tengere vagyok a vágyaknak, melyben te fürdesz meg először... vegyél, vegyél hát!

Elengedte a férfit, lerántotta, letépte magáról a kombinét, az inget, ott feküdt előtte bódító meztelenségének csodálatos pompájában, az életre kelt vágy volt, a női szépség, a maga hervadhatatlan tavaszában.

A férfi megszedült. Sohasem látta még őt ilyen fiatalnak, ilyen szépnek, ilyen isteninek. Most, hogy tekintete mámoros szemekkel csókoltá végig, kissé elpirult a lány és combjait ösztönösen egymáshoz szorította, hogy minél kevesebbet engedjen láttatni selymes öléből és karjaival zavartan takarta el bársonyos teste legtitokzatosabb, legmámorosabb puha kis formáit, keblei rózsás halmát.

Megrészegette a férfit teste életűde illata, megérezte, hogy a szerelem mindennél nagyobb, több és független. Független még a következő ményeitől is, mindentől. Önmagáért van és önmagáért él.

Reszketés rázta meg és nem küzdött tovább ellene, magával ragadta az a végtelen sovárgás, ami a lány testéből kisugárzott. Nem örvénylő sülyedés volt ez, hogy urrá lett rajta a szenvedély.

nem, dicsfényben felragyogó életet éreztek maguk körül, amint így ujjongó örömben egyesültek. Nem féltek, nem rettegtek, öntudatosan borultak egymás karjaiba, mert így akarták, mert így parancsolta a szerelem, a hatalmas, nagy szerelem.

Kor... idő... tér... mind kisiklottak tudásukból, nem maradt meg ebben a percben más bennük, mint a halhatatlan természet örök parancsa, az az alkotó és birtokolni akaró szenvedély, a boldogság utáni vágy, mely élni, élvezni akar.

A lány kábultan, szédülten hallatta elvesztett szüzességének halk sikolyát, a férfi mámorosan pihent meg karjaiban és hálásan csókoltá össze a nagy gyönyörűségért.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Az első teendő

Fiatal ur (tanácsért fordul az öreg bácsihoz): Az éjjel a szálodámban, ahol megszállva vagyok, kissé emelkedettebb hangulatban egy emelettel feljebb nyitottam ajtót. Reggel, a felkelő nap sugarainál veszem észre, hogy feleségemnek barna hajjal borított fejcskéje helyett egy vörösszőke nőcske feje bukkant ki a párnák közül. Ő a férjét várta s szintén csak a reggeli világosságnál vette észre a cserét. Kissé zavarba jöttem, s ugyan, kedves bátyám, mondja meg, mi ilyenkor a lehető legkifogástalanabb eljárás?

Az öreg bácsi mély meggyőződéssel válaszolt:

— Először is mutakozz be fiam önagságának!

Husvéti szezonra a legelegánsabb fazonu öltönyök és felöltők készülnek

Piperszkynél

Temesvár, Belváros, Str. Gen. Dragalina (Deák u. 3.) I. em. — Szolid árak!

Narcissus eredeti fordítása :

K Á P E T N É

Alfréd Rűger

— Neve ?

— Mária Antoinette, Franciaország királynője.

— Nem igaz, csak Kápetné. Semmi más, csak Kápetné ci devant Mária Antoinette. Vádoltatik, hogy konspirált a köztársaság ellenségeivel és fajtalan, erkölcstelen életmódot élt.

A vádlottak padján ülő fejedelmi alak büszkén vetette hátra fejét és nézett szembe bírálóival. A nép alsóbb rétegeiből kikerült „Konventtel”. Biztos volt a felmentésében, hisz ő reá, osztrák császárlányra, Franciaország királynőjére ki merné kezét emelni? A bírák rövid tanácskozás után kihirdették az ítéletet.

— Ma, a második év vendemaire havának huszonharmadik napján, az egy és oszthatatlan köztársaság akaratából a következő ítéletet hozzuk : Kápet Lajosné ci devant Mária Antoinette, Franciaország királynőjét, ki a köztársaság ellenségeivel konspirált és fajtalan életet élt, bűnösnek találjuk és guillotine általi halálra ítéljük.

Egy sikoly és ájultan hullott a melléte ülő két börtönőrré és a következő szavakat már nem hallotta :

— Mely ítélet holnap déli 11 órakor lesz végrehajtva a Guére téren, addig is helyeztessék el a Templeban és engedtessék hozzá a fia... Eljen a köztársaság.

*

Eljen a köztársaság. És Mária Antoinette, összetörve, fázósan húzódott össze cellájának kőpadján. Göndörhaju szőke feje mellére csuklott. Reszketett, nagyon ridegek voltak a börtönök. De most már minden mindegy. Holnap. Vendemaire huszonnégy. És vége. Vége ennek a csodás, szép életnek. Versailles! Ti rózsás napok! Ti csodálatos kertek, melyekben esténként kigyultak a csobogó szökőkutak közé rejtett színes lampionok, ott lent, a ciprusok alól magasra szökkentek a piros rakéták, az éjszakában felrajzolva a sötétkékre égő betűkkel : Maria Antoinette. Versailles! Az aranycirádás

udvari kocsi, hat éjfékete ménnel, puha, illatos bársonyülés. Versailles! Ti csodálatos termek, fényes parkettáitokon megreszket a napsugár, mely végigcsókolta selyemtapétájú falaitokat. Versailles! A lakosztály, a papagályokkal, a majmokkal. A háló! Versailles! Ti finom urak! Ti szép szeretők! Ti gáláns lovagok! Az olasz követ. A kis vicomte. A marsall. A nagy Teton. A szerelmes pásztorórák. Csók, ölelés, hév, kéj, mámor, csaták harc, élet, a kis vicomte, ki oly korán jött és oly későn ment. Hát vége. Most mindennek vége. Szerelem! Isten veled. Te voltál életem szép reménye, én holnap meghalok, te örökké élsz.

Ti befolyásos nagy urak, most segítetek, ne hagyjatok meghalni. Még élni akarok! Még szeretni akarok! Oh mily hálás lennék valakinek. Egy királynőt ölelné. És nem jön senki. Az órák kergetik a percek, mulik az idő.

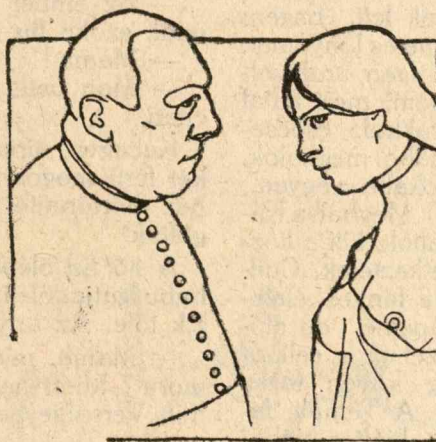
Oly rideg a börtön. A vasrácsok között átszűrődik egy kis napsugár. Egy kis csik. Kint a Greve téren süt a nap, emberek járnak-kelnek. Élet. És én itt meghalok.

A feje a mellére csuklott. Mária Antoinette belenyugodott a sorsába. Fáradtan dült a falnak. Szőke haja göndör fürtökben omlott vállára. Valamelyik fényes bálról ragadták el, mert még selymes, csipkés, mely dekoltázsú ruha volt rajta, melyből kicsillant keblének hamvas fehérsége. Gondolatok nélkül, mereven nézett maga elé, azt sem hallotta meg, mikor az ajtó halkan kinyílt és egy villogó szemű kis kecskeszakállu ember osont be rajta. Becsukta az ajtót és megállt. Nézte a nőt. Sovárgó, vágyteli pillantással, melybe benne volt minden, óhaj, vágy, akarás, fölfeszülés. A nő még mindig nem vette észre. A férfi halkan köhintett, amitől az ijedten rezzenett fel.

— Brissard ?

— Madam! Azaz pardon, csak polgártársnő.

— Mit akar kérem? Mit akarnak még tőlem? Halálra ítélték! Merészelték! Hát nem félnek a következményektől? Én osztrák császárlány vagyok.

Kisértetek.

— Tisztelendő atyám, az éjjel egy legényt láttam magam mellett.

— Talán nagyon szerelmes voltál?

— Dehogy. Akkor kettőt láttam volna...

— Mindegy, polgártársnő! Halálra van ítélve. Holnap tizenegykor a Gréve téren. Guillotin. Azonban még nincs minden veszve, Kapetné. Még van némi remény a szabadulásra. Barátai érintkezésbe léptek velem, mint magához legközelebbihez. Egy nőszemélyt kéne becsempészni magához, ki vel itt ruhát cserélne és Ausztriába menne azután, nagy összeget ajánlottak fel. Visszautasítottam. De csak az összeget, mert a dolgot megcsinálom pénz nélkül is.

— Brissard! Maga képes lenne erre.

— Igen, minden pontosan fog sikerülni. De azért mégis minden magától függ, magától Mária Antoinette. Már mint gárdatiszt is akkoriban, észre vehette, hogy szememet gyakran felejtettem magán. Igen, szerettem magát. Vágytam magára. De szólni nem mertem. Nos hát most! Most itt a pillanat. Legyen az enyém, egyszer egy félóra és szabad ut áll maga előtt. Nem kérek nagy árat. Csupán egy szerelmes órát.

— Soha!

— Miért, polgártársnő? Hiszen már annyian fordultak meg budoirjában.

— Gyülölöm! Tán mint gárdatisztet, mint urat, nem vetettem volna meg, talán odaadtam volna magamat, de most nem, most gyülölöm, mert azok közé tartozik. Mert rabló, csöcselék lett. Engem akar ölelni? A szemetes lányomat, az való maguknak. Igen, urak voltak a szeretőim, éltem, mert fiatal voltam, de csak urakkal, csöcselékkel soha. És inkább meghalok, semmint maga birtokába vegyen.

— Ugy? Hát jó! Meghalsz Kápetné! Mind meghaltok, kik a köztársaság ellen szövetkeztek. Guillotinon fejezitek be fényes életeket. Meghalsz Kápetné, de először az enyém lesz itt a cellában, priccsed hideg kövén fogsz vonaglni a kéjtől. A Temple falai vastagok, sikoly, kiáltás hiába való.

Mohón közeledett feléje, az eljövendő kéj az arcán mosolygott. Mária Antoinette borzadva hátrált a férfi elől, kinek arca ördögi vágyat tükrözött vissza, megfogta. Birkózni kezdtek. A nő érezte, hogy lassanként fogy az ereje, már alig tudott védekezni. Nagyon gyenge lett. Hiába. Elengedte magát. Érezte, amint a férfi a köré fektette. Szemei kezdtek lecsukódni. Érezte, hogy a keblén felszakad a

ruha és egy hideg kéz szorítja a melleit, majd a ruhája felhajtódik. Derekán a kis fodros nadrág szallagjain egy reszkető kéz babrálását érezte. A kis nadrág lassan lesiklik. Hideg van. Egy durva kéz erősen, vadul simogatja combjait, odanyul ahol a két comb találkozik és... aztán behunyja szemét, összeszorítja száját. Nem akar érezni semmit. Ismét Versaillesre gondol. Az uri szeretők. Milyen finomak, melegek voltak. A szerelem raffinériáiban mily jártasak. Lassan, fokozatosan tudták feltüzelní a vért. Versailles! És ez itt, erőszakos, vad, durva. Kezdte érezni, hogy lassan fölébe ereszkedik, vége, birtokába veszi a testét... most... De mi ez, most az ajtón erős kopogás hallatszik.

A férfi dühösen ijed fel.

— Ki az? Mit akar?

— A Konvent akaratából jövök Kápetné polgártársnőhöz.

Mária Antoinette szemében egy kis remény csillant fel. Sietve rendbe szedte magát. A férfi türelmetlen volt,

— Mit akarsz?

— Ismételve a Konvent akaratából, nyiss ajtót.

Brissard kénytelen volt ajtót nyitni. A kint lévő megszólalt.

— A Konvent akaratából Kápetnéhez halála előtt hozzá engedték a fiát.

— Az ember mellől egy kis sapadt, szőke fiu jön elő.

— Mama!

— Mon petit cheri! Mon petit cheri.

Kacagva, sirva bujnak össze. A két férfi mogorván távozik. A nehéz börtönajtó becsapódik mögöttük.

A nő az ölébe veszi a gyereket, babusgatja, öleli, csókolja... bucsuzik tőle. Az anyja a fiától.

— Mama, miért vagy oly szomorú? Miért nem nevelsz, dalolsz, min Versaillesben?

— Mon cheri, a mama elmegy nagyon messzire és nem jön vissza, de te kicsi fiam jegyezd meg, hogy te Franciaország királya vagy, a Napkirály volt az ősd és te annak vagy a leszármazottja...

*

Másnap. A második év, vendemaire havának huszonnegyedik napja. Déli 11 óra. A Gréve téren ezernyi sokaság. A köztársaságot éltető csöcselék.

Az emelvényen a hóhér elé viszik Mária Antoinettet. Megáll, csodás alakja büszkén, sudáran áll. Körül néz, gunyosan, megvetően. Süt a nap. A csodálatos élet zajlik, pezseg. Ennek láttára lecsuklik a feje. Ezt sajnálja. A hóhér teljesíti kötelességét. És a csodaszép, szőke, göndörfürtű, rózsásarcu fej, véresen lehullik.

Ezernyi torokból hangzott a vad kiáltás: Éljen a köztársaság!

!! Elsőrangú Divat Szalon!!

Angol uri- és nőiszabóság!

P. Baitz

Temesvár, I. Belváros, Hunyadi utca 7 szám, I. em.

A legelegánsabb és legkényesebb izlésnek megfelelően készülnek legújabb és legmodernebb angol férfi és női ruhák.

Allandóan bel- és külföldi szövetraktár. 16

Soha sem lesz üzemzavar, ha elektro- és autogénhegesztő munkáit

Buzzi Árpád

elektro- és autogénhegesztő üzemében végez teti teljes garanciával.

TEMESVÁR — GYÁRVÁROS
Kém utca 5.

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Reiter

Modern cimtábla-festészet minden kivitelben szolid árak mellett.

Timișoara

IV., Str. Bonnaz 15. Telefon 901.

RIBKOV

— Eredeti kézirat WILD OSZKÁR-tól. —

Mária Jekaterovna a padlásszoba ágyán ült és gondolkodott. Oda-künn a falu felől puskaropogás hallatszott, a tenger felől ágyuk morajló dübörgése. Igazi forradalmi hangulat volt, a levegő szinte izzott a tulfeszített hangulattól.

Mária bátor asszony volt, ezért most sem sopánkodott vagy aggódott, megszokta, mindent úgy kell vennie, ahogy van. Legfeljebb gondolkodott az eseményeken, amelyek egyenlőre érthetetleneknek látszottak számára. Jelenleg azon, hogy a forradalmárok miért választották külön utitársaitól és miért zárták ebbe a kis, magányos faluba. Vajjon milyen különös tervei vannak vele a csöcseléknek, vagy talán éppen annak a tengerésznek, aki vezetőjüknek látszott?

Egyébként az egész helyzetet nem sajnált semmit, legfeljebb azt, hogy éppen az utolsó pillanatban fogták el őket. Ha egy kis szerencsájuk lett volna, már idegen hajó fedélzetén maguk mögött hagyhatták volna a forrongó orosz vizeket és letelepednének külföldön csendes békében.

Ezután gondolatai ismét a tengerészöltözetű valaki felé siklottak, aki elfogatásukkor a csöcselék parancsnoka látszott lenni és első pillantásra elárulta, hogy nem egyszerű tengerész. Szép férfi volt és arca sugárzott az intelligenciától, bármennyire is akart forradalminak látszani. Valamikor bizonyára jobb napokat látott, társasági ember lehetett és ki tudja milyen viszontagságok során lett „proletár”-rá.

Lassankint mind jobban és jobban leszállt az este, a szemben álló házacsok holdfényében csillogó teteje fölött egy darabka kilátás nyílt a kitünő, ezüstös vízre, melyen nagy, komor, lomha testek feketéllettek: a vörös hadihajók.

Hirtelen nyílt az ajtó. Mária önkéntelenül összerezzent, de csak egy pillanatra. A tengerész állt előtte. Mária kérdőleg nézett rá. Az vele szemben nekitámaszkodott az alacsony falnak és hidegen vizsgálta őt végig, érezte, amint csillogó tekintete szinte levetkőzteti, izekre szedi: nagy,

sötét, tapadó nézése nedvesen csillogott.

Mária érezte, lassan elpirul. Szerencsére sötét volt, a férfi nem vehette észre. Az ablakon belőduló hűvös szellő megborzongatta. Összefogta csipkekendőjét és megszólalt:

— Mit óhajt?

— Beszélni Önnel... illetve egy alkut jöttem följárni, mely úgy Önnel, mint utitársai számára nagyon üdvös lenne, mert hihetőleg külföldre szándékoztak menekülni.

Mária elhatározta, erős lesz.

— Igen. Ugy van. Csak sajnos, nem sikerült.

A férfi azonban, mintha nem is hallotta volna a kihívó választ, előre hajolt a sötétben.

— Gyönyörű... olyan a keze a holdfényben, mint a borostyán...

Mária összerezzent. De nem a szavaktól, hanem a hangtól. Rég elmúlt emlékek elevenedtek meg bensejében a hang melódiája nyomán. Ismerős, nagyon ismerős volt ez a hang, úgy visszakiáltott a múltból. Ideges lett.

— Ha jól emlékszem, tárgyalni akar velem, nos, kérem, térjünk a dologra.

— Csodálom, hogy Önnek ez olyan sürgős, — szólt a férfi gunyosan — de előbb még kénytelen vagyok egyet s mást privátcen elmondani, mert nem akarom, hogy végeredményben hamis, illetve rossz világításban lásson, rosszabban, mint amilyen tényleg vagyok.

Lassan közeledett a nőhöz, Mária ösztönszerűleg föl akart emelkedni az ágy széléről.

— Nem, ne, csak maradjon... esküszöm, akarata ellenére egy ujjal sem nyulok Önhöz...

Máriai mosolyogva ereszkedett vissza.

— Ugy hiszem, talán szükségtelen volt megjegyeznie, hogy „akaratom ellenére”.

— Majd elvállik — felelte röviden a férfi.

Gyors, esetlen mozdulattal közelebb rántotta a bicegő széket, ami még a szoba butorzatát képezte és ráült a legszélre, hogy az egyensúlyt megőrizze. Kezét a térde köré kulcsolta, előre hajolt és előrenyújtotta az állát. Mozdulatait bizonyos erőteljes lágyság jellemezte. Még várt, azután beszélni kezdett:

— Két és fél esztendeje nem láttam asszonyt, két és fél esztendeje nem szívtam levegőt, ami a nő körül leng, nem éreztem azt a varázst, ami a keze mozgása-

dól, szempillája lezárásából, ajka nyitásától, vagy csukásából születik.

Hajón voltam, erős, vad, durva munkában lihegtem belé életemet, erőmet, kedvemet, vágyamat, mindent. Benn éltem egy óriási, agyonzsufolt tömlőben, látva, érezve annak minden dübörgő kinját, kenyérordítását s most: éhes vagyok. De nem olyan értelemben, ahogyan Ön asszonyom fél tőlem. Nem. Nem asszony kell nekem, hanem valaki. Régen és mindig és ma is: ugyan az a valaki. Aki egyszer lázálomba döntött, trancheba ejtett és én nem törődve a hisztériás társaság rémüldöző kiáltásaival, se szó, se beszéd, hozzáléptem, átkaroltam. Meleg, puha női test lüktetett karjaiban és azóta él bennem a feledhetetlen érzés, amit az a pihegő, meleg test okozott. Az a test, az...

Elhallgatott. Mária lázasan kutatott agyában, érezte, valami megmozdul benne, emlékek, vagy álmok? Minden olyan homályos volt.

— Kérem beszéljen világosan — szólt a férfire türelmetlenül.

Az nagyot sóhajtott, végigsimította haját, öregnek látszott, elnyűtt volt és agyonhajszolt. Aztán egyszerre kiegyenesedett, újra ruganyos, fiatalos lett. Folytatta:

— De beszélek azokról az álmokról. A tömlőc álmairól. Képzelsen el néhány száz primitív férfit, képzelje, hogy hónapokig élnek egy helyen, több százan egy közösségben és egyuttal a legnagyobb magányban a tengeren. Közben kemény szolgálat töri őket. Gondolkozzék csak, mire vezethet ez. Mert hisz bizonyára tudja, van a férfiak közt a nélkülözésnek, a hangtalan, elnyomott, kintpadra feszítő váagnak egy állapota, ami minden indulatot fölülmul és ez a him ösztöne. És nagy tévedés azt hinni, hogy a megőrlő munka, a test kimerítése orvosság ellene, ó nem, ellenkezőleg, addig szítja a tüzet, amíg az illető szerencsétlent bordélyházi jelenetek látogatják, ugyszólván két lét között hanykolódik. Az egyik a valóság, a másik a tulfutott vágytól korbácsolt képzelet. Belépek például egy hálóterembe és nézem az alvókat. Izzadságban fürdik az egyik, két összeérő kemény ránc van szemöldökei között a homlokára vésve. Kicsapongás vájta árkok. Kárpótlást keres, képzeleg, bűnös ál-

mokban éli ki magát. Nincs az a kitanult kéjenc, aki merészebb lehetőségekre gondolhatna. A másik tekergődzik, mint a pubertás karjaiban kísértetiesen sápadt s tulajdon ajkát szivja. A harmadik olyan tartásban fekszik előtem, mintha meredek sziklafalra kapaszkodnák, teste kifeszül, mint a kötél, egy majom nem lehet ennél érzékibb. Valamennyi zilál és görcsösen csapkod maga körül. Vigyorgó, torzkép az arcuk, nevetést utognak, átölelik a levegőt s fuldokolnak az izzó látomások chaozában. Vagy mutatnak egy más képet, szabad estélyünk van. Beszélgetnek, kedvenc szavakkal dobálodznak, egyik célzás a másikat éri s mielőtt észrevennénk: a szem lobog, a nyelv pereg, ki is mondták, hangsúlyozva, kiszinezve szemérmellen szavakkal. Tultesznek egymáson, versenyeznek trágárságban, hogy kié a legmegbotránkoztatóbb kép a legocsmányabb kifejezés és magukban a pokol minden kinját szenvedik el. Vagy visszavonulnak, egymás mellé ülnek és leplezett tekintettel méregetik egymást, férfi a férfit, mint férfi az asszonyt, némán, eszelősen ábrándoznak, a husról, a kéjről s örületükben kitünően megértik egymást.

Talán hosszú vagyok, ugyebár, de már végeztem is, csak megfestettem fekete alapját az én hófehér tüneményemnek. Engem t. i. nem látogattak látomások a pokol üstjében, ott a hajón is utai szabtam vágyaimnak. Nem vágytam nőre, hanem a bőrnek csak bizonyos simaságára, a combok bizonyos kerekdedségére, a csukló régérzett formás karcuságára, a halánték átlátszó ereire, egy bizonyos fajta járásra, mozgásra, tekintetre... és... és az eljött.

Ön az Mária Jekaterovna és én, aki a pokolban is ember és férfi maradtam azért az egy asszonyért, én őszinte vagyok: Mária Jekaterovna, én birni akarom Önt...

Mária még össze sem rezzent, amikor a férfi itt elhallgatott, de magában lázasan szedte rendbe gondolatait. Valami különös érzett, sejtett, valami forrongott bensőjében, de erős akaratereje kényszerítette, hogy védekezzen.

— Ön téved. Azt hiszi, ki lehet valakire mondani csak így egyszerűen, hogy birni akarom? Olyan könnyű dolog megszerezni egy asszonyt, mert étvágyuk megki-

vánta? Izletes falat, érdekes zsákmány, egy óriási gyönyörűség-e az asszony és semmi egyéb? Hát azt gondolja, igazán tudnék az öné lenni? Igaz, mindent megtehet — a testemmel. De az igazán nem én vagyok... Most már érzem, tudom miben fog állani alkuja. Kérem, ha ily áron visszanyerem szabadságomat úgy én, mint utitársaim, rendelkezzen velem, elfogadom ajánlatát...

A férfi fölállt és az asszony mellé ült az ágyra. Hangja suttogásra vált és olyan hihetetlenül gyöngéddé, hogy az asszony megborzongott és egy pillanatra lehunyta a szemeit.

— Igaza van Önnek Mária Jekaterovna, egy asszonyt csak a lelkén át lehet birni... De én birom Önt, igen, nekem jogom van Önhöz, én még ma is testemen érzem feszülni a testét, combjaim között feszengeni a combját, mellemen pihegni ziláló keblét... Mária... Mária Jekaterovna, két évig voltam Szibériában, két és fél évig rohantam egy hajó füstös mélyén és még ma sem, egy percig sem sajnáltam azt a percet...

Lecsuklott a nő mellé, két karjával átfonta a térdét.

Mária megremegett, nem is védekezett. Gondolatai zürzavarából hirtelen eléje ugrott egy éles kép. Szentpétervári bálterem, fény, pompa, ragyogás. A vőlegényével volt. Gyönyörű, magas, férfias alak. Tekintete csodálkozva, leplezetlen gyönyörűséggel pihent meg rajta. Nézte, nézte, egész este őt nézte, azonban hajnal felé táncra hívta és ott a terem közepén magához ölelte, ajkára forrasztotta ajkát. Egy percig, két percig, talán három is volt, amíg el nem választották tőle. Azután botrány és szibéria. Sohasem látta őt viszont Mária, csak a lelke viharzott bele még ma is a nagyszerű emlékebe és neve úgy élt még ma is lelkébe, mint egy csodálatos, szívérvényos mese.

Keze önkéntelenül rátévedt a férfi hajára.

— Ön... ön...

A férfi fölugrott, két lépést hátrált. Hangja hideg volt.

Ribkov vagyok, Mária Jekaterovna, a gárda hadnagya, ha úgy tetszik, az olombánya előmunkása, vagy, ha jobban nyeri meg telzését, kazánfűtő a „Dimitrien“-en, jelenleg a forradalmi tengerészcsapatok kikötő-osztág parancsnoka...

Mária egész testén vad bizsergés vonaglott át. A ruhája alatt összeszorította forró térdeit és az ingnadrág gyűröttén préselődött össze, amint combjait egymáshoz tapasztolta. Gömbölyű melle vad tempóban pihegett.

A férfi lassan visszahajolt hozzá, már érezte ajkát a hajánál.

— Nos, Mária Jekaterovna, bírom-e már a lelkét...

Mária hallgatott. A csöndben megérezte a férfi minden csöpp vérének vad, lázas dobogását és ez egészen lángba borította.

— Igen... — felelte halkan és behunyta szemeit.

— Köszönöm, Mária Jekaterovna, négy éven át, ha valami kint volt, ez volt, hogy elefejtett engem, elfelejtette, hogy mit tettem magáért...

Elhallgatott és visszaült székre. Künn megjelent az első hajnalpir, erős puskaropogás, gépfegyverkattogás morajlott a falúvén.

— Ribkov... jöjjön mellém...

Mária keze reszketve kereste a férfit.

— Nem asszonyom, ön az előbb félreértett. Én birni akartam a lelkét és ön a testre gondolt s gunyosan odavágta: a testemet, amikor elrablod, a lelkemet soha. Nos, a lelke az enyém, azt akartam birni és alkunk szerint: holnap reggel szabadok.

Fölkelt. Mária ijedten emelkedett föl.

— Elmegy... ?

— Kötelességeim vannak...

— Most... most... amikor megtaláltuk egymást ?

Ribkov megrendült és szemei könnyesek lettek. Visszafordult az ajtóban és kajrai lassan ölelésre nyíltak.

Ebben a percben valaki berugta az ajtót és egy vad tengerész lihegett be a szobába:

— Elvagyunk veszve, a fehérek körülkerítettek, menekülünk.

Odakünn mind hangosabban és vadabb lett az ádáz harcizaj. Ribkov összeszorította kezét és egymásba harapott ajkakkal nézett ki az ébredő tengerre. A páncélosra most röpült föl a cári lobogó.

Mária melléje siklott alázatosan hizelegve.

— Ne, ne menekülj, maradj mellettem, maradj velem, én megmentelek...

Ribkov sötéten nézte a zászlót.

— Nem, nem menekülök.

Az asszony karjaiba vetette magát és hosszú, szomjas csókban forrtak össze. Már az utcáról zajlott föl az ordító harclárma.

Ribkov gyöngéden az ágyra ültette az asszonyt és revolvert húzott ki a zsebéből.

Mária ijedten, borzongva nézett rá.

— Mi az, mit csinálsz ?

— Vesztettem... és főbelövöm magam...

A revolvert a halántékához szegte.

Máriát megmerevítette a borzalom csak nézett mereven, nézett előre, nem tudott megmozdulni a megdöbbenéstől, csak félig öntudatlanul, ijedten suttogta.

— Elhagysz... elhagysz... ?

A férfi arcán egy fáradt, gunyos mosoly jelent meg.

— Csak a testem, asszonyom, mert a lelkem, a lelkem az mindig Önnél marad, Maria Jekaterovna.

Egy dörrenés és a férfi elvágódott a padlón, földöntve a rozoga széket, mely reccsenve tört ketté.

Mária hisztérikus sikollyal vetette magát rá a holttestre.

Ribkov... Ribkov...

És mintha még messziről, valahonnan tulról körülsimították volna gyöngéd, szerelmes szavak:

— De a lelkem, a lelkem mindig Önnél marad...

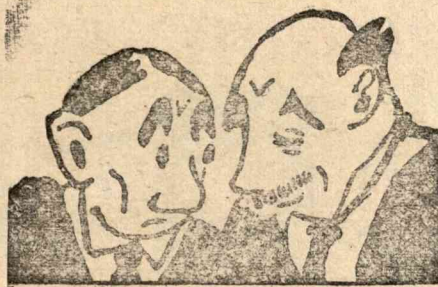

Férfiruhák, kosztümök, selyem- és bárosnyruhák vegytisztítása (száraz uton) valamint festés pontosan minta után.

Müller Péter

vegytisztító intézete

Timisoara. — Telefon: 529 és 1037.

P Á R I S I L E V É L

— Eredeti kézirat. — Irta: NARCISSUS —

Páris! Páris! Páris! Vagy ahogy a francia mondja, csak: Pari! A nagy, szerelmes. A modern Babilon. Az örök forgatag.

Páris dolgozik. Nevetve, dalolva dolgozik nappal, hogy este ha ki-
gyulnak a lámpák a nagy boulevárdokon, a szélés körüteken, hát szórakozzék, táncoljon és szeressen.

Rue de la Paix, ezernyi villanylámpa fénye, csodálatos autók suhannak. Autók, a puha, kényelmes bársonyon Nő és Férfi. Két száj összetapad. A könnyű kis selyem ruha felhajlik, alatta csak egy habkönnyű kis bugyi van. Kinyílik. És szeretnek. Ca c'est Paris!

Rue, de l'Opera. Korzó. Babetek, Musettek, Mimik. Egy kis mosoly. Párisi. Egy kis szédítő kacsin-
tás. Párisi. — Moszjő! Nagyon szép a szobám — Már simul, tapad. Visz. Az ajtóban felkinálja piros száját. Az ajtó becsukódik. És szeret.

Ca... c'est Paris!

Montmarte. Midinettek napja. Egyszer egy évben, a nyár végén. Nappal nem dolgoznak. Gazdájuk vendégeli meg őket. Folyik a pezsgő. Este kitódulnak az uccára. Ezernyi kacagó, daloló, ördögös midinette. Öt-hatossával táncolnak az uccán, mert ma este mindent szabad nekik. Mindenkit megcsókolnak. Joviális családapa jön, elől két bakfisleány, mellette élete párja. Midinettek megröhanják, csókolják. A bácsi mosolyog. Nagyszerű. Az élete párja piroslik a dühtől. De semmit nemszabad tenni. Egy idegen jön. Csendesen. Gyanútlanul. Egy pillanat, száz kacagó midinettől van körülveve. A férfi nem tud magához térni, százboldondos, meleg midinette száj csókolja. Csókolja... csókolja. Egy pillanat. Tova táncolnak, már az ucca tulsó felén vesznek körül valakit.

Ca... c'est Paris.

Midinettek. Ezek az aranyos kacagó kis párisi lányok. Ahogy si-
etnek a boulevardon, rövid ruhájuk alól kicsillan friss, rugalmas lábuk. Egy kis bókot sugsz a fülébe. Kacag. Beszélsz hozzá. Válaszol. Moziba hívod. Elmegy. Azután haza viszed és szeret.

Szeret egyszerűen, őszintén a szerelemért. Szeret, mert párisi, mert élni akar. Szeret a szerelemért. Nem fogad el semmit, mert ő Mi-
diett.

Ca... c'est Paris!

Ez az illatos, szép, tavaszi, párizsi szerelem, mely nem található a földkerekség egy városában sem.

De van Párizsban még egy szerelem. A vad, sikolyos szerelem. A vörös oltáron lángok között égő kéjes fonódásoknak a mámor, tűzében perszelő buja vágya. Örök kárhozatra kész, kéjt szomjazó, fényt váró tikkadtság. Mely megcsapja az idegent.

Ca... c'est Paris!

La maison d'interessant. Az érdekesek háza. Nagyon elegáns, személyre berendezett nézőtér. Sötét lesz. A függöny szétmegy, egy hosszukás alak, nagy ablak lesz látható, mely azonban teljesen sötét. De mindjárt kivilágosodik. Az ablak mögött egy kis kamra van. Benne csupán egy pamlag. A kiáltó megszólal:

— Les figures d'amors.

A szerelem harminckét figurája. Ismét világos lesz. Egy pár jön be, nő és férfi, meztelenek, frissek, szépek, erősek. És bemutatják a szeretkezés, a szerelem 32 változatát, 32 figuráját. A mindennapi rendességektől a fantázia legleleményesebb elképzelményéig. És borzasztó erős önakaratur van, minden figurát csak mutatnak és nem fejeznek be. A függöny össze-
megy. Szünet. világosság lesz. Akkor látom, hogy mellettem két hölgy ül.

Ca... c'est paris!

Quartier Latin. Diáknegyed. Kis, szűk uccák. Összezsufolt lakások. De minden házban egy énekeskavéház. Diáklányok. Diákok. Egész nap robotolni, tanulni, de este egy pohár koktejl mellett végighallgatják a műsort, azután hazamennek és szeretnek. Diáklányok. Tanulnak, kenyeret keresnek és eltartják magukat és jogot formálnak a szerelemre is. Teljesen úgy, mint a férfiak. És Páris elismeri ezeket jogokat.

Ca... c'est Paris!

Fent a Montmarton kis japán ház. Sárga arcu, mandula szemű, ferde szemöldökű japán szépek. Egy teát megiszol, azután a szobájába vezet. Egy szál kimono van rajta, melyet kérés nélkül mindjárt levett. Szeret. Sikolyos vonaglász. Kéjesen meg-megrándul, mint egy negyenes asszony. Egy pár frankot kap és megkérdem, hány éves vagy?

— Tizénnegy!

Ca... c'est Paris!

Örömház. Fehér, néger, maláji, hindu, arab, kínai, mongol nők. Óriási választék, szőke, barana, fekete. Alacsony, magas. Kövér, sovány, molett. Az előcsarnokban kiválasztod, megalkuszol vel, bemész a szobájába. Egyszerre hoz-
zám fordul:

— Voules vous sasantneuf?

Értelmetlenül bámulok rá, nem értem, sasantneuf, ez hatvankilenc. Látja, hogy nem értem, megmagyarázza. 69, a két fordított szám. Az egyiknek a feje a másikkal el-
kezőleg. Ugyanigy megcsinálni a szerelemben is...

Aztán szétnézek a szobában. Izléses, szép kis szoba. Könyvállvány. Anatole France munkái. A szemem megakad az egyik sarokban. Kis állvány különböző üvegekkel. Felírás. "Védzerek." Mellette vízcsapk. Hideg-meleg, mert fő a Hygenia.

Ca... c'est Paris!

Páris! A csodálatos álmok városa, Boulevardok, körutak. Nők! Chia! Charm! Páris. Autók szédítő forgataga. Élet, zaj. Szerelem! Illat! Szerelem! Kacagás! Szerelem! Muzsika! Szerelem!

Páris! Páris! Páris!

A nagy szerelmes! A modern Babilon! Az örök forgatag!

Ca... c'est Paris! — Ime... ez Páris!

Lapunk nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

MEPHISTO SZATIRÁI:

IGAZGATÓ UR

— EREDETI KÉZIRAT —

— Ne tegyen ki az állásomból, igazgató ur, — siránkozott a szép leány. — Ugyanaz az ember elbocsátja engem most, aki mindig zserbót tömött belém... aki Coty odkolont vett egyszer nekem...

— Jó kérem, ezt talán hagyjuk.

— Igen, aki még két hónapja csupa finomság volt velem és aki úgy tudta dicsérni azt a vacak rózsaszín harisnyát és nem tudta, hogy hizelegjen a szememnek, meg a harisnyámnak, meg a keblemnek Igen... udvarolt nekem!

Az igazgató kissé zavartan tátotta a száját.

— No igen, az nagyon szép volt tőlem. Höhö. És maga tudomásomra adta nekem, hogy nem kaphatom meg a maga drága testét, miután maga szereti azt a kis fiatalembert, aki meg szokta várni a sarkon és hogy maga tisztességes akar maradni. Ez viszont magától volt szép. Eddig még voltak némi illúzióim magával szemben, nem akarom tagadni. Még bízom benne, hogy megjön az esze, hogy szépen befogja látni a belátni valókat, hogy nem fogja magát ahhoz a szegény fiúhoz kötni, aki meg szokta várni a sarkon és hivatal után abba a tejszarnokba kíséri, hol nem tudom, micsoda gyerekes kis boldogságokat csicsereg a maga fülébe. Elvégre magának teljesen közönyös vagyok, magának megvan a külön ízlése, ugyebár és már nyakig benne van a vőlegényében, akivel olyan édes lesz ma is itt hat órákor a kapu alatt szorosán összelelkezni és expressz nyalakodni egy kicsit.

A lány kinlódott. Elszánta magát a hazugságnak. Lesütött szemmel fordult az igazgatóhoz.

— Nem, nem, már nem fog a sarkon várni! Nem jön értem többet. Szakitottunk. Beláttam, hogy csak beszél, hogy nem fog tudni engem elvenni soha.

— Mondja... nem történt maguk között, már mint fiatalembert közt és maga közt... valami érvényesebb dolog?... Hogy mondjam... nem lépte át vele a rubikont?

— Nem értem, igazgató ur!

— Ez szép, ha nem érti. Szóval, hát úgy kérdezzem, hogy megértse: maga most is százszázalékos leány?

A leány szégyenlősen bólintott.
— Nézzem kérem a szemembe! Az?

A leány önérettel, keményen felelt:

Az!

Az igazgató mohón nézte, aztán gyöngéden simított egyet a leány haján

— Üljön le egy kicsit! Az én figyelmességem, az én meleg érdeklődésem maga iránt nem hagyott e mégis, hogy mondjam, valami kis hangulatot a lelkében? Egyszer azt mondta nekem, amikor nagyon ostromoltam, hogy inkább meghalna, sem hogy szerelem nélkül adja magát oda valakinek. Emlékszik?

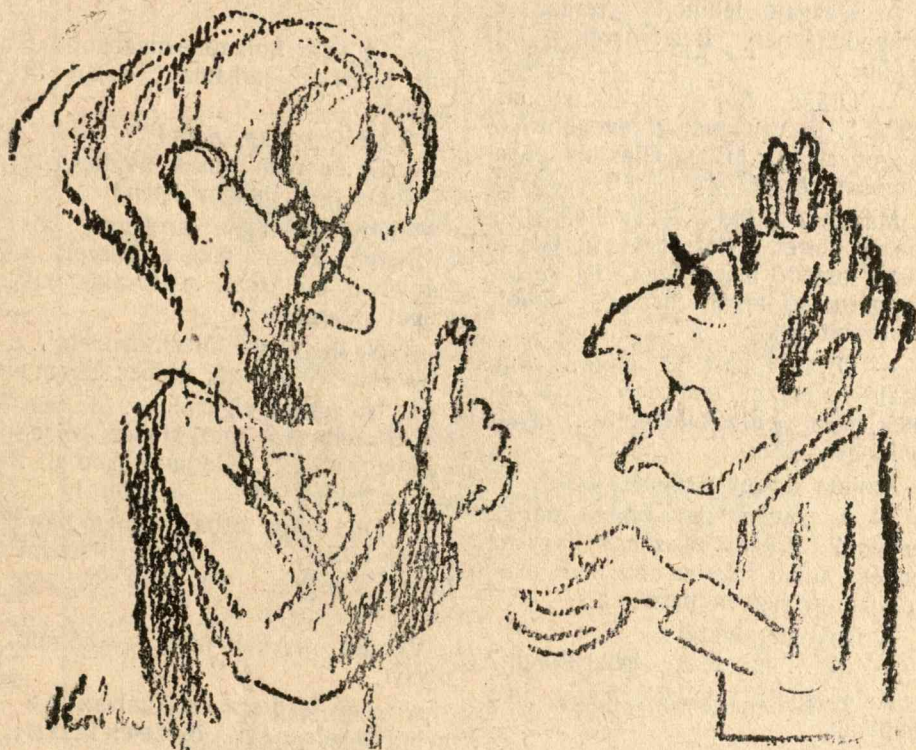
— A... azt mondtam? Igen, ak-

kor a Sanyi még úgy telebeszélte a fejemet...

— No igen, akkor maga még nagyon benne volt a fiatalembertől!

— De már akkor is kérem tessék elhinni, én úgy meg voltam hatva, valahányszor az igazgató ur zserbót dugott a fiókomba, meg hogy olyan finom virágokat küldetett nekem. És a figyelmessége oly jól esett. Hogy annyit tetszik mindig gondolni rám. És hogy olyan gyöngéd tud lenni.

— Gyöngéd, igen, az tudok lenni. És, és mégis hát vegyült abba a hálába valami kis gyöngye vonzalom is, nemde? És mondja csak, ha úgy mindenfélét elgondolt néha magában, ahogy a lányok szokták, ugye volt olyan perce, mikor el-

Az üstökön ragadott pillanat.

A beteg boldogan ujságolta doktorának:

— Hála Isten, doktor ur, már makkegészségesnek érzem magamat, azt hiszem, most már mindent kibírok.

— Akkor — vág a beteg szavába a doktor — bátorkodom önnek átnyújtani az orvosi számlámat.

képzelte, mikor úgy érezte, hogy tudna reagálni az én gyöngéd odaadásomra?

— Éreztem, hogy igazgató ur nem az a férfi, akit nem tudnék megkedvelni, sőt hogy egy lánynak szerencse lehet az életében az igazgató ur... jósága!

— Hát megmaradhat az állásában, de csak egy kikötés alatt, természetesen. Ha csakugyan a barátom lesz drága kicsike...

Megsimogatta a lány gömbölyű mellét. A bőrét tapogatta és megsimitotta gyöngéden a csipőjét.

— Szóval, édesem, az én legsebbe álmod ezennel beteljesült és maga az én drága, bájos, herceg kicsi metreszem lesz.

Megfogta hizelegve a combjait, megveregette az ülepét. A lány arcába hajlott.

— És magácska is, maga is engem, ugyebár, na mondja ki a kis édes hangjával, mivé akar engem tenni?

— Bo... boldoggá...

Az igazgató lehunyta szemét az elragadtatásban. Belecsókolta a levegőbe:

— Drága... hol az az aranyos kis szava... itt van még a levegőben... megpusztilom... Édes, édes kis puha idomzatú őzike.

Magához ölelte a leány kíváncsian, meleg testét, odafektette karjára a kissé huzódó leány fejét, fél kézzel cirogatta az arcát, halkan, mohón duruzsolta neki:

— Olyan, mint az álom... oly isteni itt érezni testemen ezt a remek, meleg, puha élővirágot... olyan boldogság lesz...

Mohón magához ölelte.

— Az enyém, ugye, most már az enyém? Érezni akarom, hogy az enyém, tudni akarom, érti, azt akarom, hogy legyen meztelen...

A leány megrémült:

— Mit... mit akar, igazgató ur?

Az igazgató a hátráló leány után nyulált.

— Szeretni akarom magát... azt akarom, hogy szeressen... hogy a drága, szerelemes kis kedvesem legyen... meztelenül...

A leány visszatolta csipőjéről a tapogató kezét.

— Igen, kérem... majd... majd...

A férfi szenvedéllyel a dívánra gyűrte a leány kemény testét.

— Nem majd, nem majd, most, mindjárt, azonnal...

— Nem, nem az istenért, hogy tetszik ilyen mondani?...

A férfi izgatottan suttogta:

— Hiszen... hiszen hajlandó a barátnőm lenni... hát nem hajlandó?

— De igen, hajlandó vagyok!

Engedte magát egy kissé, az igazgató tovább gyűrte kezei közt kemény testét.

— No látja, hát akkor miért nem akar levetkőzni?

A leány könyörögve nézett rá:

— Nem... nem.

A férfi közelebb próbálta huzni, a leány hátra hátra huzogatta magát.

— De igen, még ma, édes szívem, akarom, hogy az egész menyország rám szakadjon. Nem, nem, ha most elengedlek, elveszítetlek téged...

— Nem... ne tessék félni... én már elhatároztam... én már ugyanis elszántam magam... én ugyanis csak az igazgató uré leszek majd... Igazgató... drága igazgató ur... tessék kiengedni...

A férfi az arcához közeledett, oda akart csókolni, a leány oldalt huzódott...

— De talán holnapra megbánod... más álláshoz juthatsz... aztán itt hagysz...

— Nem, kérem, nem!

— És én nem leszek boldog...

— De igen, bizony isten!

A férfi halkabban, hizelegve, könyörögve, kissé lihegve beszélt a leánynak, miközben a formás kis ülepét simogatta.

— Ne tessék ezt tőlem követelni...

— Nem követelem, szépen kérem!

Ne tessék elgázolni... ne tessék összetörni... igazgató ur, ne tegye ezt velem!... Ne pusztítson el... legyen tekintettel a... lelkemre!

— Oh, drága baba, én nem bánom a lelkét... én mindig tisztelni fogom a lelkét... én csak nagyon szeretem magát...

Vibráló ujjakkal hívta a hátráló leányt...

A leány térdre esett, halkan könyörgött, pityeregve, összetett kézzel:

— Tessék várni még, igazgató ur... a jóságos istenre kérem... tessék várni velem... egy darabig, míg egy kicsit beleélem magamat... Míg egy kicsit megszokom igazgató urat... és azután nagyon tudom majd szeretni... de most, így egyszerre... én erre nem voltam elkészülve... én ezt nem bírnám el... ne tessék, ne tessék...

— No álljon fel hát, nézze, ugy

szégyellem. Hát mire való ez? Hát nézze, nézze csak...

Megfogta a két kezét. Hintáztatta szépen. Gyöngéden, mosolyogva beszélt:

— Higgye el, még talán szebb így. Így sokkal költősebb, szebb...

Fél karal egyszerre, hirtelen magához kapta:

— ...mint egy gyönyörű villám... egy forró hajnalhasadás... mese, mint az ezeregy éjszaka... Miénk az élet... az egész világ... Ugy-e, jön szépen, velem enyelegni az én egyetlen kis szerelmem. Így lecsúcsuljunk, csúcs!

A leány leesett, mint a bábu. A férfi durcásan morgott:

— Hol a kezecskéje?... Mm... mindig elviszi!

Kis buja morgásokkal csókolgatta a leány kezét. A leány lehunyta a szemét.

— Mm, de finom. Milyen szappant használ?

— O... orgonát.

— Imádom. Kedvenc szappanszagom.

Rezgő fejjel végigdul az orrával a leány kezén.

— No, nézd, milyen drága, szomorú a kis arca! Kis cica!

Megfogta gyöngéden az állát. Emelkedett a díványon jókedvében. Megsimogatta egy kézzel a combját:

— Nézd, én nem tudok brutális lenni, énnekem rosszul esne most azt sejtetni, hogy te ellenkezel magadban!

— Nem, én egy cseppet sem ellenkezek.

— Ha csak éppen eltűrnéd, hidegen és kedvetlenül...

— Oh nem!

— Az nekem nem volna öröm, hidd el. Én téged meg akarok tartani, én a szívedhez akarok férkőzni. Én szeretném érezni, hogy már is egy kicsit közeledel hozzám... érzésben... és egyáltalán... és azt éreznéd, hogy a legjobb pajtásod van melletted... és ha nem látnád bennem a tekintélyt...

— Nem, nem látom kérem!

— Sem azt a bizonyos... korkülönbséget...

Gyöngéden nyomkodta a derekát. A leány próbált arrább huzódni. A férfi mindig visszahuzogatta gyöngéden.

— Kérek egy pici puszt!

Tartotta a száját, behunyt szemmel. A leány kissé hátrakapta a fe-

jét. Söhajtott, aztán ő is behunyta a szemét, odatartotta az arcát.

— Tessék.

— Az igazgató kényeskedve torporzékolt a lábaival:

— Naa! Nem úgy! Te adsz! Ugy sokkal édesebb. Na, drága!

Odahúzta a lány fejét és száját csucsorította. A leány pár pillanatra felkapta fejét, aztán lecsukott szemmel odaadta a csukott szájá. Az igazgató párszor mohón, hangosan megcsókolta.

— Édes, édes bonbon. De még nagyon passzív, nem vesz részt az akcióban.

A lány titokban hamar megtörölte a száját.

— Szeretném, ha... hogy mondjam, ha egy kicsit belejönne... tudja, egy kis hangulat... egy kicsi szédület... no legyen kedélyes...

Picit megcsiklandozta a kebleit.

— No, duci muc! Hopp, milyen nagy számár vagyok, így szárazon nem is lehet hangulatba jönni...

Likört hozott.

— Előbb iszik egy pohárkát. Meglátja, hogy felmelegsik mindjárt ez a kis hangulat.

Egyik pohárt a másik után ittak.

— Szervusz, te drága, harmatos kis hajnali rózsabimbócskám! Hogy fog nevetni, ha majd visszaemlékszik erre a csacsi kis gyávaságra... Ezt imádom legjobban, ezt a tündéri kis drukkot... ezt imádom... pá, tündéri, hófehér lilomocska, szent, kicsi, gyöngye, husvéti báránya... Igyál!... Igy horzsolni a nőciknek a nyakincáját... Jaj de finom... ez a diszkrét kis borotválás... olyan pikáns... hehehe... hát nekem... nekem is... add csak... érdekes, nem?... Olyan finoman meg vagyok mindig borotválva... Én nem tehetek róla, hiszen én még gyerek vagyok. Még fiú vagyok. Én nem tehetek róla, hogy úgy... úgy elmennek az évek... mindig elmegy egy... hát tehetek én róla? Te... édes... szeress engem, nekem úgy fáj a szívem, add ide a kezéd... Gyer hát közelebb, kicsi kacsó...

— Maga bántani akar. Ne bántson. Ugy táncol a fejem.

— Nem... nem bántalak, édes kis esti imádságom. Ülünk szépen, mint két kis bohém veréb a ligetben a padon... mint a moziba... két kis fecske... fecskepár... fecskepár... mesélj valami szépet nekem... mit láttál legutóbb a moziban?

— Sanyival... mit láttál... ott

ült... olyan csunya... mint a halál... és úgy jött és nekem akart jönni... nyújtotta a kezét, Sanyi, hol vagy, én félek...

Szorította az igazgató kezét, aki bágyadtan, pityókásan legyintett. A lány tovább beszélt:

— Olyan szép ez a bál... én vedled megyek majd a bálba, én galambnak öltözők, te vegyél olyan kockásat, látod, a kéményseprőnek is megmondjuk.

— Drága kicsi bolondom! Nézz az édes szemecskémbe! — mondta a berugott igazgató.

— Te is olyan fantom vagy... Sanyi... hát mért vagy olyan?

— Én vagyok a Sanyi? Én Sanyi vagyok, hehe! Az operaház fantomja vagyok... a te kis, édes, taknyos Snnyikád... Hol kell ezt ki-gombolni?

Tapogatta a bugyit. A lány becsipve énekelt:

— Betöltettem kiskertemet a tavasszal! Rózsa, szekfű, viola és rezedával...

— Én nem tudok ezekkel a modern ruhákkal tisztába jönni, egyáltalán nem talál az ember kapcsot.

— Te Sanyi!...

— Nohát, hol van?...

Oldalt, a csipőnél tapogatott.

— Pedig nekem csak van prakszisom...

— Te, már nincs ott! — nevelt gyermekesen a lány.

— Nincs?

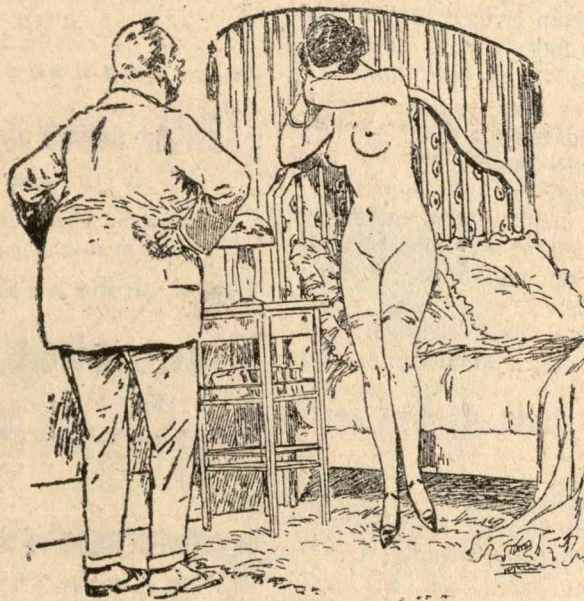
— Nincs hát!... Minek keresed? — mosolygott ész nélkül amaz.

— Hát hol van?... Én mindig azonnal megtalálom... Csak most ugylátszik, elfelejtettem. Mondd már, hol van?

— Nem tudom. Elveszett.

— Segíts csacsikám. Én elfelejtettem!

A lány simogatta az igazgatót és dűnnyögte:

Orvosi vizsgálat.

A fiatal asszony, akit az orvos most vizsgált meg, érdeklődve kérdi:

— Aztán mondja csak doktor ur, megéri még az uram az éjszakát?

— Hogyne, asszonyom, hisz az áprilisi éjszakák oly rövidnek...

— Igen, mikor harangoztak, nem hitted, hogy az a boldogság!

— Sőt, én is azt mondom. No, teljesen elkészültél! Kapcsold ki magad, légy szives, kis blúz! Ugy, állj fel vagy feküdj le és vedd le? Na leveted a ruhácskádat? A borítékokat, hogy elolvassalak, te drága kis levélke.

— Kell neked? — kérde a lány tágranyilt szemmel.

— Kell! Vedd le fiacskám!

— Igen, minden a tiéd, Sanyi! Én csak a tied vagyok!

— Lám, milyen drágákat tudsz mondani. Te kis szentem! Na, állj fel szépen! Puszd meg a fületem. Az olyan bizsergős. Gyere.

A lány nevetett.

— Mókus van benne!

— Nohát, kis bolond! Mókus? Mert egy kicsit pelyhes a cimpám?

— Mondd, mér nem tudnak azok a cipők járni... hiszen van nekik lábuk... nem jönnek ki a kirakából.

— Nahát, muszáj röhögni! Mily drága, mulatságos angyal vagy, ha becsiptél. Te zongorácskám, te életörömmöm. Ölelj meg te is! A nyakam! Na! Aztán leveted szépen, ami rajtad van... úgy, úgy... most jön a végső hangulat. A nyakamat!

A lány remegve, aztán lihegve babrálta az igazgató nyakát. A férfi halkán, kéjesen bugta:

— Ugy... úgy cica! Ne engedd el!

— Nem... nem... nem engedlek!

Kétségbeesetten szorongatta az igazgató nyakát, aki fuldoklott és a lábait dobálta:

— Te... te... na... hallja... mit akar, nézze... jaj... mi lesz... eressze a nyakam...

Le akarta fejteni a leány kezét. Hörgött.

— Segítség!

Folyton tágitani akarta a belékapaszkodó lány kezét. Hörgve kiabált, nem lehetett érteni. Azután lehullt a lány lábai elé, aki még egyre fojtogatta, míg az igazgató egészen kék nem lett...

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kultúremler legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadói hivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

„Tríes” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régí toll felfrisítése).

Kovinka Somborac, Timișoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

Vizumokat és más meg-

bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Bármilyen koffa kell önnek,

legolcsóbban kizáróan a

Hegedüs koffásbolt

szállít. Románia legnagyobb szaküzlete. Jegyzékek ingyen!

Oradea — Nagyvárad.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és világyszerelés, házi telefon és gázkályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Fratii Györfly Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész bútorok: háló, ebédlő, leány és uri szobák, valamint irodaberendezések készítése szolid árak mellett.

„Perfect”

Bélyegzőgyár, vésnöki műintézet és domborműnyomda.

!!!

Gyár: ARAD

Fiók: TIMIȘOARA, Belváros,
Szt. György tér 4, az udvarban.
(23)

Ez a hely

a mia
Krém
számá-
ra va

tenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerzetárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

A FÉRFIVÉRÜ ASSZONY

Regény. Lapunk részére írta: Sanroli Cador, magyarra fordította Dr. Benedek Margit

Folytatás (2)

Az asszony összerázkódott az undortól. Ebben a percben nem érzett fáradságot és képesnek tartotta magát arra, hogy akár reggelig így egy helyben mozdulatlanul állva maradjon.

— Te kérsz arra, hogy csodát tegyek? — hallatszott a doktor hangja. — Te, a rideg matematikus, a józan ész megtestesítője?

— Hát nincs mód rá! — kiáltott fel Robert tanár.

— Azt nem mondtam.

— Tehát van.

— Azt se mondtam. Légy türelmes. Ne vedd el a hidegvéredet. Nem gondoltál még soha arra, hogy tévedhetsz is?

— De nem tévedek. Érzem, tudom, hogy nem tévedek.

— Ez nem elég, barátom. Te itt csak a belső ösztönzéseidre, a sejtéseidre bízod magad, holott itt is csak szigorú következetességgel lehet helyes eredményre jutni, akár csak a matematikában. Mondjuk, elhiszem neked, hogy a fiad világrengető zseni lesz, akit kötelességed a világra segíteni, de honnan tudod, hogy fiú lesz? Hát ha lányod születik? Es hát ha másodszor is — ha egyáltalán lehetséges még egy szülést kiereszokolni — lányod születik?

— Értsd meg doktor, hogy fiú lesz! Ne kinozz tovább. Ha tudsz valamit, beszélj. Türelmetlen vagyok. Most nem érzem magam matematikusnak. A jövő husz évemért aggódok, a halhatatlanságomért, az örökségért, amit át kellett adjak.

Hosszu hallgatás következett.

Az ajtónál remegő asszony szinte maga előtt látta az öreg orvost, amint összeráncolja a homlokát, hogy a következő percben kimondja a legrettenetesebb igazságot. Azt képzelte, hogy ott bent két összeesküvő rejtőzik és szövi ocsmány terveit, hogy királynői testét meggyalázzák.

— És ma őszintén kijelentette, hogy nem akar gyereket? — kérdezte bent a doktor.

— A testét félti! — hörögte a professzor.

— Nem marad más hátra, mint...

— Hát mégis van kiút?! —

— Van!

Johanna félájultan kapaszkodott az ajtófélfába.

— Türelem, barátom, — folytatta bent a doktor. — Légy ismét rideg számember, mert ehhez a művelethez minden matematika is kevés.

— Már előre is beleegyezek mindenbe.

— A diagnózis egyszerű. A feleséged ideális anyatest, makkegészséges és még sem esik teherbe tőled, habár nemzőképes vagy. A baj ott kezdődik, hogy nincs meg benned az a fiatal rugékonyság, mely ezt a szoborszépségű

nőt izzásba hozza. A te megkoptott férfiasságod nem képes megindítani benne az élvezet folyamatát, mely nélkül sikert aligha remélhetünk. Eleinte tanácstalanul álltam a problémával szemben, de már a második alapos vizsgálatnál találtam megoldást.

— Te már akkor...

— Hallgass végig türelmesen. Mondom, már akkor megoldottam a problémát, de sajnos úgy, hogy ezáltal egy újabb s az előbbinél súlyosabb probléma keletkezett. Mert ha az én módszeremmel fiat kapsz, cserébe feltétlenül elveszítenéd az anyját.

— Belehalna a szülésbe? — sziszegte a professzor.

TAVASZI TOILETTE

— Nem halna bele. Sokkal rosszabb történe vele. Tudd meg, hogy a feleséged, ez a csodálatos testű nő, magában rejti a pokol minden bűnét. Ha egyszer, akár az én módszeremmel, akár más-képp felszakítjuk benne a zsilipet — melyet a természet bölcsessége adott neki egyedüli védőeszköz gyanánt — mérhetetlen hőmpoly-gésű érzelmi folyamat indul meg majd benne, melynek sohasem tudhatunk gátat vetni. A legocsmányabb hataira lesz belőle, a kéj boszorkánya, akit a világ egész férfikészlete sem lesz képes kielé-gíteni. Én, mint lelkiismeretes or-vos, nem tehettem mást, mint hogy hallgassak. Ostobaság lett volna egy jelentéktelen betegséget úgy meggyógyítani, hogy egy másik sokkal súlyosabb bajt idézzek ez-zel elő. De most kötelességemnek tartom nem hallgatni tovább. A lelkiismeretem azt diktálja, hogy világosítsalak fel a helyzetről. Tud-d meg tehát, minő rettenetes követ-kezménye lesz annak, ha óhajod teljesül.

— Doktor, te lelkiismeretes tu-dós! — kiáltott fel Robert tanár mániákus izgalommal — válaszolj nekem őszintén: mi előbbre való és mit kell nekünk szem előtt tartanunk! A személyes érdeket vagy az emberiség közös nagy érdekeit? Megérdemelném én, hogy tisztellel emlegetsek a nevemet embertársaim, ha egy percre is haboznék értük áldozatot hozni?

— Gondolkozz Alfréd! Utóvégre csak egyszer élünk és te szereted Johannát.

— Én a nagy emberiséget sze-retem! — kiáltotta az, reszkető karjait ölelésre tárva.

Künn az asszony csaknem rá-folyva az ajtóra, mozdulatlanul, minden idegszálát megfeszítve fi-gyelt befelé.

— Beszéljünk okosan, Alfréd — mondta az orvos. — Én most el-megyek s te reggelig gondolkodni fogsz a hallottak fölött.

— Én már határoztam és az elhatározásom megmászhatatlan: feláldozom a feleségemet. Most pedig szaporán add elő, hogyan érhetem el célomat.

Néhány percig csend honolt a szobában, majd a doktor meg-szólt:

— Rendben van. Beszélek. A megoldás tehát a következő: egy fiatal, erős férfira van szükségünk,

aki a maga vad energiájával meg-indítja nödben az élvezet folya-matát, mely — mint már említet-tem — ha egyszer megindult, to-vábbra is mozgásban marad. Ab-ban az esetben, ha az eszköz gyanánt használt férfi Johannát teherbe ejtené, — amit én már néhány nappal később konstatál-hatok — egy jódinjekció alkal-mazásával segítik a bajon és az idegen poronty így átadhatja a helyét a te áhitolt örökösödnek.

— Rendben van, doktor.

— De ez még nem minden. Ennek a különös operációnak min-den egyes részletét meg kell be-széljük. Kiváltképpen az eszköz gyanánt szereplő férfit illetőleg merülnek fel nehézségek, mert bizonyos garanciákra van szük-ségem. Azután meg nagy gondot kell fordítani arra, hogy legalább a szülés megtörténtéig magunkhoz láncoljuk Johannát, nehogy kárt tegyen magában; ne felejtse el, hogy ő irtózik a gyerekágytól.

— Beszélj, doktor. Minden ter-vedbe belemegyek.

Eleinte arra gondoltam, hogy külföldről importálók egy alkal-mas férfialanyt, de aztán meg-gondoltam a dolgot. Mert én na-gyon pontosan meg tudom álla-pítani, hogy az illető egészséges, nemzőképes stb., de nem láthatok bele a lelkébe és így nem tudha-tom, hogy nem kerülök-e össze egy szélhámossal, aki később visszaél a kényes helyzettel. Így nem marad más választás, mint: a fiam.

— Tivadar! — kiáltott fel ön-kéntelen ellenszenvvel a tanár.

Künn pedig a megkinzott asz-szony daemoni mosolyra torzította az arcát.

— Igen, Tivadar. Őt jól isme-rem, hiszen a fiam. Egészséges, erős. De ahogyan a felkiáltásodból kivehettem, te nem szívesen hal-lod a fiam nevét. Őszintén szólva nagyon csodálkozom, hogy érzelmi hurokat pengetsz most, amikor csak operációról és operációs kel-lékekről beszélek. Tudom, hogy Johanna tetszik Tivadarnak, sőt az sem lenne csodálatos, ha Jo-hannának is tetszene Tivadar. Részben emiatt mondtam az imént, hogy itt bizonyos nehézségeket kell leküzdenünk. Természetesen lehetetlenség ezt úgy megcsinálni, hogy egyszerűen felkérjem Tiva-dart, hogy szíveskedjen átfáradni Johanna ágyába. Ezeknek nem szabad egymásra ismerni. Egyál-

talán ki akarnám küszöbölni az érzelmi momentumokat minden-felől. Ragaszkodom ahhoz, hogy operálok, nem pedig kerítek. Ugy fogom ezt a kettőt egymásra eresz-teni, hogy minden kíváncsiságuk ellenére sem fognak egymásra is-nerni. És kell, hogy sikerüljön a kísérletem! Természetesen nehéz lesz Tivadart rábírnom a közre-működésre, mert önfejl, de mivel a végtelenségig könnyelmű is, ha másképpen nem, pénzáldozattal remélem mégis sikerülni fog.

— A részleteket, doktor — mondta ridegen Robert.

De erre már nem volt kíváncsi Johanna. Visszaosont a szobájába és kimerülten dobta magát az ágyra. Azt hitte, hogy a kiállott izgalmak folytán reánehazedő fá-radság azonnal elaltatja, de a vére lázas melegséggel árasztotta el a testét, vibrálni kezdtek az idegei, vad gondolatok kavargtak az agyában s az álmoságot, fárad-ságot csakhamar kiűzték belőle.

Legszívesebben visszaosont vol-na az ajtóhoz, mert annak elle-nére, hogy undorral hallgatta a doktor száraz monológját, bizo-nyos kéjes kielégülés vett olt rajta erőt.

Tulfutott fantáziájában már most aprólékosan átélvezte azt a külö-nös találkozást Tivadarral. Már régebben megsejtette, hogy ez a fiatal férfi fel tudná korbácsolni a vérét, de hogy valaha ennyire fogja kívánni az ölelését, sohasem hitte volna.

Sokszor egymásután végiggon-dolta a titokzatos találka részle-teit annyira, hogy már magán érezte a férfi erős szorítását és küzdenie kellett magával, nehogy felkorbácsolt vére egy kéjes, jól-eső sikolyt csaljon ajkaira.

Még néhány órával ezelőtt, az a rettegett, mindent elemésztő láng-tenger a jövő ködös homályából tűzelt felé, de most már érezte, hogy benne van és ég... ég s hogy ezentul mindig égni fog.

Igy talált rá a reggel...

III.

Néhány nappal később, Robert tanár sürgetésére, Manusz doktor hajlandónak mutatkozott a tervbe-vett különös műtét azonnali vég-hezvitelére.

Este kilenc óra körül, elegáns gépkocsi állott meg a Manusz-féle szanatórium előtt.

Robert tanár, ki az utóbbi napok izgalmainak hatása alatt ismét lábraállott, udvariasan segítette ki Johannát a kocsiból.

A doktor már a kapuban várakozott reájuk s titokzatos arccal kalauzolta őket egy eldugott lépcsőfeljárt felé. A harmadik emeleten végre megállottak. A doktor felnyitott előttük egy ajtót. Kicsi, egyszerűen butorozott szobába jutottak és innen egy másikba, melynek homályosan világító esillárját Manusz az első szobában gyújtotta fel.

A doktor Johannához fordult.

— Arra kérem, — mondta a tőle megszokott rideg hangon — hogy viselje magát uriaszonyhoz méltóan és ne lásson e procedurában mást, mint hitvesi önfeloldozásának legsúlyosabb bizonyítékát. Különbén Alfréd már bizonyára kioktatta, hogy mi a kötelessége. Most pedig nyugodtan vetközzön le.

Johanna mosolyogva nézett a férfiakra és gondolkodás nélkül vetközni kezdett. A doktor sugott valamit Robertnek, majd hangosan hozzátette:

— Várj meg az irodában, mindjárt jövök.

A tanár néhány másodpercig állt egy helyben, aztán hirtelen megfordult és szó nélkül kisietett a szobából.

— Már kész is vagyok — szólalt meg Johanna. Csodálatos testének minden szépségét kitarva, odaállt az orvos elé.

— Feküdjön az ágyba — parancsolta az ridéken.

Johanna odalépett a megvetett hófehér ágyhoz és bebújt a hűs takaró alá.

— Én most kimegyek, — mondta Manusz. — Maga meg nyugodtan várni fog, míg jön valaki. Még egyszer arra kérem, viselje magát méltóan, ne engedje, hogy a látszat elszédítse józan ítélőképességét.

Ezt mondva gyorsan eltávozott. Nemsokára rá kialudt a villany. Koromsötétség vette körül az ágyban fekvő nőt.

Johannát egy pillanat alatt forró vérhullám öntötte el. Az a tudat, hogy néhány percen belül ráeresztenek egy nagyszerű férfit, egy olyan férfit, akit immár minden csepp vére kíván s aki nem is sejtí ki az, aki a sötét szobában rá várakozik, — a végletekig felcsigázta a vágyát. Talán ha más

körülmények között ölelné Tivadar, nem tudna rá ily nagy hatást gyakorolni, de ebben a misztikus, árnyakat sejtető, sötét szobában, ez a raffinált helyzet megszászorozta szomjuságát utána, úgy hogy teste megvonaglott belé. Most először életében hálát érzett a férje iránt, mert mégis csak az ő bolond tudákossága juttatja a következő percek bizonyára nem mindennapi gyönyörűségéhez.

Mit bánta ő ebben a percben, hogy a doktor rettenetes folytatást jósol; ha így kezdődik a végpusztulás, ezer örömmel pusztul. Ez még mindig többet ér, mint egész életén keresztül egy ötvenéves férifoncs senyvedő vágyaival bepiszkítania magát.

Hirtelen mozgolódást hallott a szomszéd szobában. A doktor suttogó hangját vélte felismerni, mintha fojtott energiával parancsokat osztogatna valakinek. Aztán ruhasugóság. Csodálkozva figyelt tovább. Az a finom, zizegő-surlódó zaj, amit hallott, kétségkívül elárulta

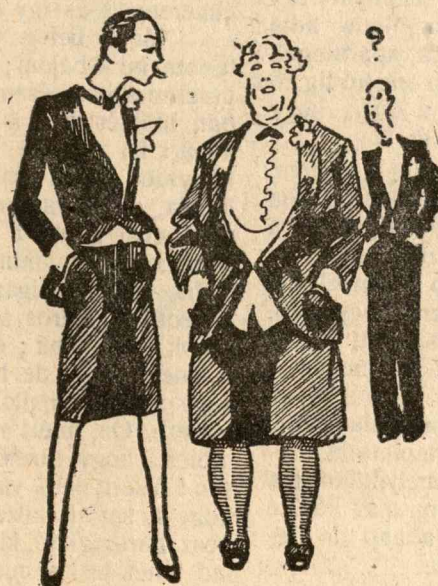
neki, hogy odaát egy másik nő vetközik. Most hirtelen az villant át az agyán, hogy ágyat is látott az első szobában. Mit akarhat itt az a másik nő? Megrémült arra a gondolatra, hogy valami csunya ötlettel megfosztják a gyönyörtől és úgy rendezik meg az ő áhitott nagy öklelését, hogy csak a doktor által kívánt eredmény marad meg neki.

Most mintha kiment volna valaki. Valószínűleg a doktor. Aztán mintha ismét nyílt volna az ajtó. Johanna érezte, hogy most jön ő.

De mit akarnak azzal a másik nővel?

Az izgalma tetőpontra hágott. Fel akart ugrani, hogy átrohadjon a másik szobába, de nem volt annyi ereje sem, hogy megmozduljon. Vére a kívánság vad zenéjére észvesztő táncot járt az ereiben, amit végeredményben csak fokozott a megsejtett vetélytársnő jelenléte.

(Folytatjuk.)

Soha ilyen tavaszt még!...

Irta: Jazman Jadazzin — Eredeti kézirat.

— Az erotikus irodalom legbájosabb, legcsillogóbb írása —

Akkor ép tavasz eleje volt, mikor duzzadoznak a virágok erdön, hegyen, réten egyaránt. S már hallatszolt itt ott a mezőn méhek döngése, madárcsipogás, báránycsörgés. Nyájuk gurultak fel a dombra, darazsak édesen zümmögtek a legelők felett, immár minden mulatott az új évadban s ők zsengetés és üdén játszadoztak, amit hallottak és láttak. Hallották a madarakat énekelni, énekeltek ők is; látták, hogy ugrándoznak a kecskék, kedvükre tomboltak a fiú és a leány s mint a méhek megszedték a virágokat ők is. S hol keblükre szórták őket, hol pedig oltárrá halmozták s hempergettek rajtuk. Mindig együtt maradtak, együtt végezték az iskolafeladványukat, egymás mellett terelgették karikájukat. Gyermekes játékaival szórakoztak. Megosztották csokoládéjukat, süteményüket és kínálgatták egymást. De aztán jött feléjük egy rózsás szekér.

A gyermeki játszadozások közé a szerelem vetett gondot.

Egy szép napon a fiú fürödni akart. Hát elment a leánnyal egy barlangban lévő tóhoz, oda adta neki matróznadrágját és apacsingét, hogy a lány vigyázzon rá addig, ő maga pedig bemerült a tóba, hogy megmossa fehér fiutestét.

Fekete volt a haja, mint a korom, úgy verte napbarnított nyakát, mintha a haj sötétjéből árnyékolódnék be a bőre. A leány csak nézte s egyszerre rájött, hogy a fiú szép; s mivel eddig még nem vette észre, hogy szép, azt hitte, hogy a fürdéstől lett olyan. Megmosa a fiú hátát és mellét és mosás közben, mikor érezte, hogy milyen finom és puha a fiú bőre, néha lopva-lopva megapintotta magát, mert nem tudta, melyiküknek a teste gyengédebb. Akkor már későre járt az idő s mivel a nap is lehanyatlott, hazamentek.

S ettől kezdve a leánynak nem járt más az eszébe, csak hogy még egyszer lássa a fiút meztelenül fürödni.

Másnap, ahogy jöttek haza a rétről, a fiú letelepedett a tölgyfa alá hegedülni. Közben nézte a mellette heverő leánykát, amint élvezte az édes dallamot. Combjain felsiklott

a szoknya a csipőig. Szeme a hegedülő fiún járt és megint azt látta, hogy szép; s mivel azt hitte, hogy a muzsika miatt olyan szép, kezébe vette a hegedűt, hogy lesz-e tőle olyan csinos, mint a legényke. A végén aztán kérte, hogy fürödjék meg még egyszer s mialatt fürdött, a leány megint látta a fiút meztelenül s mikor így látta, nem tudta megállni, hogy kezével meg ne érintse.

Majd este, mikor hazament, újra a meztelen fiúról álmodott s ez a bűnös gondolat a szenvedélyes szerelem kezdete volt. Csakhamar egyébre se gondolt, csak a fiú járt az eszébe, nem beszélt másról, csak róla. Megmondani nem tudta, hogy mit érez; az úri leányka a szerelemnek még hírét sem hallotta. A szíve elszorult fájdalmasan, gyakran akarata ellenére könnyezett. Nem evett nap, nem aludt éjjel; nevetett s aztán zokogott; elszunnyadt s aztán riadtan ébredt fel; elsápadt, majd hirtelen tűzbe borult az arca. Az üsző, akit a darázs csipett meg, nem nyugtalankodik jobban. Néha-néha elmerengett és így beszélt maga elé:

— Most beteg vagyok és nem tudom mi a bajom; szenvedek, holott nincsen sebesülésem; a sűrű árnyékban ülök és tüzel a testem. Hányszor kaptam fel a tüske és nem sirtam; hányszor szurk meg a darázs fulánkja, de én hamar meggyógyultam. Ami most gyötri a szívemet, kétségkívül kinzódóbb, mint ami eddig ért. A fiú szép, az igaz, de nem csak egyedül ő; piros az arca, de a virágok is pirosak; énekel, a madarak is énekelnek; de ha virágot látok, vagy madarat hallok, nem gondolok utánok. Óh, miért nem vagyok gyümölcs, hogy tüzelő ajkaihoz értesen! Miért nem vagyok a hegedűje, hogy a karjai közé venne! Ó, gonosz barlangi tó, ki oly szépre mostad fehér testét, miért nem szépítesz meg engem is! Ó, hát el kell pusztulnom? Ha én elpusztulok, ki köt koszorút az oltár számára és szép kis tengelicém, ki ügyel rád? Haj, ti tücskök! Hiába cirpelték már a déli melegben, a ciripelésük nem altat el a barlang íve alatt. A fiú elrabolta az én tehér álruhám és pirosakat tett a helyébe.

Igy szólt, így sóhajtozott a fájdalmas hajadon és fürkészte, hogy szerelem-e az, ami gyújtó tűzzel égette fiatal tagjait, de még a nevére sem jött rá.

*

Azonban Dezső, egy fiatal kamasz, akinek most serkedt a bajsza, rövid idő óta epedezett a kislány után s napról-napra jobban kinlódott utána és ügyet sem vetett a másik fiúra, akit gyerekszámba vett.

Minden uton módon, ajándékkal vagy csellel, vagy akár erőszakkal is ki akart elégülni a leánnyal, mert ő már tudta, mi a szerelem és mik annak munkái. A kislánynak előbb egy bélyeggyűjteményt ajándékozott, a hajadonnak pedig egy fehérpettyes vadbőrt, hogy azzal fedje vállait. Mikor azt hitte, hogy ajándékaival mindkettőjüknek megnyerte a barátságát, csakhamar elhanyagolta a fiút, de a leánynak mindennap hozott valamit. Hol frissen szakitott virágot, hol érett gyümölcsöt, hol fészkéből szedett madárfiókát. Az együttgyű, jóhiszemű leányka örömmel vette az ajándékokat és nyíltan mutatta a kedvét, mert nem tudta, hogy szerelmes csele szolgálnak; de mindazt, amit kapott, a kislánynak adta.

Egyszer azonban a kislány, mert így ismerte meg a szerelem szenvedéseit, összekülönbözött Dezsővel. Szépségükről vitakoztak a kislány előtt, akit ítéletre szoltítottak fel, hogy csókkal jutalmazná meg a nyertest.

A kislány már régen meg szerette volna csókolni a kislányt és kedvesen, ártatlan módon neki adta a jutalmat. Ártatlan gyermekes csók volt, de elég arra, hogy lángra gyújtsa az ifjú siheder szívét.

Mikor Dezső látta, hogy legyőzték, elsielt, hogy elrejtse rossz kedvét, szégyenét s azóta máshol kereste szerelmes élvezetét. A fiú pedig úgy érezte magát, mintha nem csókot kapott volna a leánnytól, hanem mérgezett csipést. Tüstént elszomrodott, sóhajtozott, remegett, dobogott a szíve, ha a leányra nézett. Elsápadt, aztán egyszerre lángba borult az arca. Most csodálta meg először, hogy a leány haja milyen szőke, hogy a szemei milyen szelídek s hogy az arca frissebb és fehérebb

mint a hó Mintha most tanult volna meglátni és vak lett volna eddig. Nem evett többet, csak ép hogy megízlelte az ételeit, nem ivott, csak ép hogy megnedvesítette a száját. Magába merült, elnémult, üldögélt egész nap mozdulatlanul, lógatta a fejét, mint a virág, ha hervad a szarán. Epedt, sorvadt, mint a füvek meleg időben, nem volt öröme több, csak ha vele, vagy róla beszélt.

— Mit tett velem a leány csókja! Gyengébb a szája, mint a rózsalevel, édesebb, mint a mézes sütemény és keserűbb a csókja, mint a méh csipése. Sokszor csókoltam meg rokonokat, kislánykákat, de ez a csók más volt. Dobognak az ereim, háborog a szívem, bágyadt a testem, és mégis újra kívánom a csókját. Ó nyomorult győzelem! Ó különös betegség, amiről nem tudom, hogy miccsoda! Talán valami mérget evett a lányka, mielőtt megcsókolt? De hogy van az, hogy nem halt bele? Ó, hogy csicseregnek a fecskék, hogy duzzadnak a virágok és én hallgatók és ülök itt és én nem szedem csokorba őket, nem fonok koszorút. Az ibolya és a jácint virágozik, még majd Dezső jobban megtetszik neki, mint én.

Ime, így hevült a szegény fiu, ily szavakat mondott, mint az olyan, aki először játszik a szerelem szikráival.

*

Dezsőt újra elfogta a vágy a leány iránt és abban a barlangban leskelődött, ahol a két fiatal gyermek szeretett tartózkodni. Bizott abban, hogy a leány egyedül fog jönni és ő megragadja szép, gömbölyű testét, hogy kedvére éljen vele. De csele nem sikerült.

És a két gyermek úgy szenvedett, mint azelőtt, örültek, ha látták egymást. Fájt a szívük, ha szét kellett válniuk, kinlódtak, akartak valamit s nem tudták, hogy mit akarnak. Csak azt az egyet tudták biztosan, az egyik, hogy a fürdéstől van a baj, a másik, hogy a csóktól.

De még jobban feltűzelte őket az év idénye. Már a nyár közepére járt, a fák már mutogatták gyümölcsüket, kalászosok a magjukat, csudálatos volt a mező gazdagsága, csupa illat volt a levegő, amelyet jó volt belehelni. Szinte aludtak a folyók, álmosan, hang nélkül hömpölyögtek a vizek, szellők orgonáltak és fuvoláltak, olyan édesen sóhajtoztak a fenyvesek között. Az almák szinte maguk hulltak elszelmedve a földre, mint az elbukó szűz leányok, ahogy a

szépségbe szerelmes napsugár megbomlasztotta őket. A forrongó fiutest beledobta magát meztelentül a hűsítő vizekbe s hol fürdött, hol a halakat akarta elfogni, akik a hullámok közt suhanva kicsuszta a keze alól; nagyokat nyelt a vízből, mint ha elolthatta volna azt a tüzet, ami testét égette.

Főleg déltájban izzottak egymásért legjobban, mert a leány látta a fiu tökéletes és teljesen meztelen szépségét, szerelemben gyötrődött és pusztult, látva, hogy egész testében nincsen, ami ellen kifogást lehetne emelni.

A fiu pedig a rövidruhás és galykoronás leányt nézte, mintha a barlangi nimfák egyikét látta volna. Mohón sietett a leányhoz, levette koszoruját, melyet előbb megcsókolt s aztán saját fejére tette azt; a hajadon pedig, míg a fiu meztelentül fürdött, magára öltötte annak ruháit, de előbb megcsókolta őket. Virágokkal diszítették magukat és egymásba fonták fürtjeiket. Testük melege égette őket, izzó lehetük egymásba vegyült és szemük lázas nedvvel csil-

logott... A fiu beszélni próbált, de nem talált szavakat érzelmi kifejezésére.

A leány azt mondta, hogy a fiu haja olyan, mint az ébenfa, mert fekete; fiu pedig angyalinak hasonlított a leány arcát, mert piros volt és fehér. Néha hegedülni tanította a leányt, néha meg fuvolázni s amint az belelehelt a sipba, kivette a szájából s aztán ajkaival végigszaladt a sip üregein, mintha mutatná, hol hibázott s így félig csókolt a nedves ajkát, a sip ama részeihez érintvén, amelyeken a leány izzó, kíváncsi ajka pihent.

Igy történt az izzó déli napban, míg a fiu hegedült s az édes leányka meghúzódott egy árnyékban, hogy a leány észrevétlenül kedves álomba zibbadt s ahogy ezt a fiu észrevette, letette a hegedűt, hogy kedvére nézhessen és szemlélhesse a leányt. Óh, hogy alszanak a szemei, hogy lehel a szája, sem az almának, sem a galagonyának nincs ilyen édes illata.

— Még sem merem megcsókolni azt a vad, vonagló, dacos száját; a csókja a szívbe szur és megőrji

VETKEZÉS

és felbizsergetti a férfitestet. S aztán félek, hogy felébresztem...

Egy fecskétől üldözött tücsök me- nekülve a leánya kis kebelhalmába rejtette el magát s emiatt a fecske nem tudta megfogni, de röptét sem tudta megszakítani és alácsapva, szárnyával surolta a leány arcát, aki ijedten rezzent fel erre s kis alma- kerek kebelhalmához kapott ke- zével. Nem tudva, mi történt, nagyot kiáltott; de mikor látta, hogy a fecske még ott röpdös körülötte és a fiu neveti félelmét, megnyugodott és szemeit dörzsölte, melyekben még ott ült az álom s akkor a tücsök elkezdett cirpelni a kedves kis leánya mellei között, mintha hálát adna megmeneküléséért ezen a jó helyen, mire a leány újra meglepetve még nagyobb kiáltott. S kacagott a fiu, s a helyzettel élve, kezével jó mélyen belenyúlt a leánya keblébe, ahon- nan kihuzta a kedves kis tücsköt, aki még a kezében is tovább cir- pelt. A leány megörlött, mikor meg- látta, megcsókolta és a még mindig cirpeltöt visszatette a mellébe, a forró hus közé.

Amint a fiu feléje fordult, a leány úgy állt előtte kiegyenesedve, csá- bitó, édes szépségében, mint egy angyal. Az arcában nem volt egy csepp vér sem, de a szeme csodá- latos fénnel ragyogott. És miközben a fiu arca fájdalmasan, szerelmesen megrándult, kitérte a karját és fel- kiáltott:

— Kisfiu! Kis pajtás!

— Leánya! Cimborám... kislány! Istenem!

A drága szüzeleánytest majdnem összeroskadt, amikor a fiu a kar-

jába zárta, de a szája mosolygott, furcsa, idegenszerű mosollyal.

— Mondd, tetszik néked a ha- jam?

A fiu magához szorította a leány édes, meleg testét, a fejét felemelle, hogy a szemébe nézhessen. A leány odasimult hozzá, a kezével a haját simogatta és százszor egymásután szólította a nevén a fiut. A fiu vé- gigcsókolta a puha száját, az arcát, a szemét, megborzongott a szerel- mes cirogatásától és a füle szomja- san itta be a hangját, amely az ő nevét duruzsolta szakadatlanul. Csak akkor engedte el újra, amikor a leány a mellének feszítette a két kezét. A szerelem diadala legyőzött minden mást, a szemük boldogan ragyogott és az arcuk lázasan égett.

A fiu a füre feszítette a leányt, akinek az idegei egy pillanatra fel- mondták a szolgálatot. Testének minden izma kétségbeesetten feszült meg és a keze ökölbe szorult. A fiu felhajtotta a ruháját a lábakon és keze kutató az út után, ami a leány paradicsomába vezesse.

A leány kétségbeesetten védeke- zett.

— Nem, nem, ez lehetetlen, ez nem... ez nem... — kiáltotta re- kedten.

A fiu újra magához szorította a leányt.

— Érted éltem idáig és terád vár- tam egy életen keresztül... És most, hogy itt vagy... hogy megtaláltalak... nem, nem, nem... most nem tehe- tek másként...

És vadul a karjaiba kapta a leány kis ülepét és forró kis testét maga alá gyűrte. Egy éles sikoly harsant...

Soha ilyen tavaszt még...

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu- der és szeplovizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszerár- ban Timisoara. Mehala

(villamosmegálló.)

„Covay”

mérték után készít garancia mellett

női és férfi-fehéreneműt.

Pyjamát a legújabb divat után olcsó árak mellett. — Hozott anyagból is vállal.

Temesvár II. 3. Király u. 7.

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerár Dóm-tér 6

Bogos János

Lakatos, vízvezetési- és csatornázási szerelő

Elvállal minden e szakmába vágó új valamint javítási munkákat a leg- olcsóbb árak mellett. 19

TEMESVÁR, Gyárvaros, Buziási ut 1.

Rádió-készülékek erős és tiszta hanggal, **rend- kívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén

Elektromos ultraviolet
sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tizszeri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kát- rányszappannal, manikűr, ondolás és modern hajvágás- ért fizet Ön 250 leif.

Arcbőrét szépítheti, ha hetenként elektromos ultraviolett su- garakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és mo- dern testápolásról.

25.- lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timisoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

Szerkesztői üzenet.

TYN vagy ha jobban tetszik, Leontyn kisasszony, kegyed egy verset küldött nekünk a következő kikötéssel: kért

1. közlést,
2. diszkréciót,
3. feleletet Tyn jeligére,
4. bocsánatot.

Tyn, vagy ha jobban tetszik, Leontyn kisasszony (nagyon szeretni méltóztatik az ipszilont (nagyon szeretni méltóztatik az ipszilont) kéréseire ezuton válaszolunk. Nemcsak Önnek szól ez a felelet, hanem sok más kisasszonynak is, akit megvadított

az erotika és mámoros versek tömegét vagdosza a mi szerencsétlen fejünkhöz. Csodálkozni kell, mi szült egyszerre annyi költőnőt, honnan ez a rengeteg ambíció és a még több trágárság. Tyn kisasszony, ez nem Önre vonatkozik, mert kegyed csak erotikus, de a nyílt trágárságot kerüli. Azt írja kegyed — és ez a finom és közölhető része beküldött költeményének:

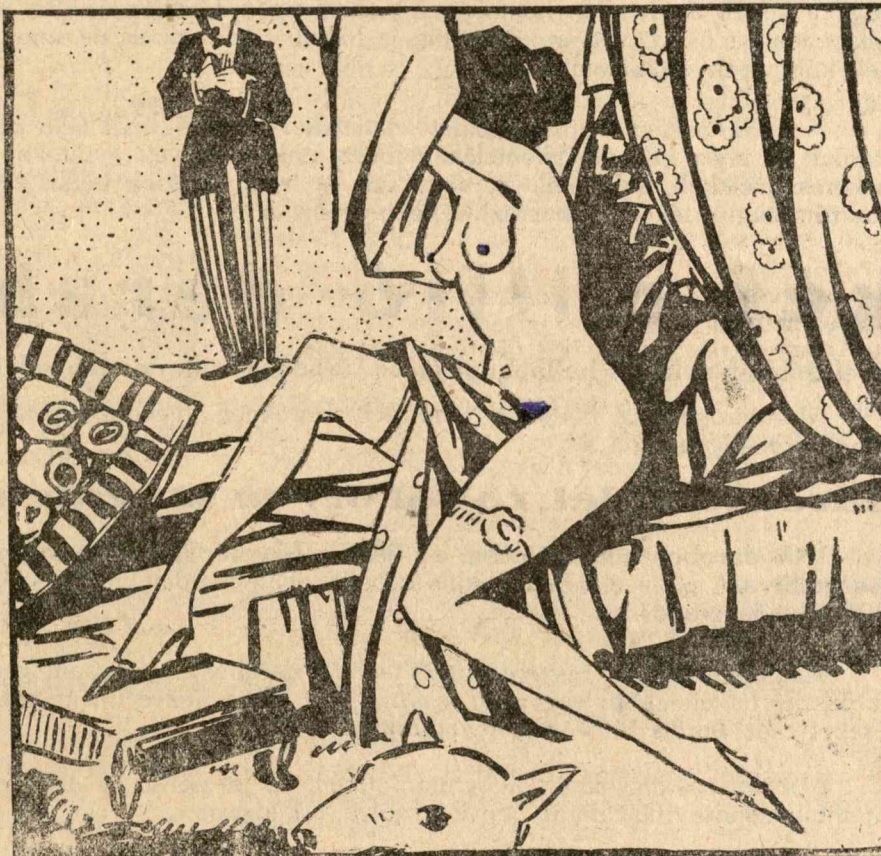
És te, aki nappal észre sem veszel,
Holdsugár ezüstjén lopódzol be
hozzám,

S — horribile dictu — annak
módja szerint

Szépen elveszel.

Bocsánat, Tyn kisasszony, mi nem vagyunk valami tulságosan prüdek, sőt direkt szeretjük a finom és elmesés pikantiát, de hölgyektől nem kívánjuk, különösen nem abban a vad formában, ahogyan most kultiválják. Egyszer már meg kellett ezt írni Önöknek, nyíltan, tisztelt költőnők, hogy hagyják végre abba ezt az unalmas és bántó erotikát. A nő legyen muzsa, legyen ideál, legyen téma, de sohase súlyedjen le annyira, hogy maga írjon önmagáról verset, még hozzá pikáns verset. Ez a feleletünk Tyn jeligére.

Ben Git.

Színházi öltözőben.

A primadonna (aki most veszi fel az inget): Látod, Pipi, nekem a szavadat adtad és a szerepet mégis más kapta.

Az igazgató: Ugyan Mici, mindent egyszerre csak nem adhatok neked!

XX

Ritka vásárlási alkalom!!!

A franciaországi lyoni képeslevelezőlapgyártól, mely Európa egyik legnagyobb és legmodernebb ilyenmű gyára és amelynek gyártmányai az egész világon a legjobb márkának örvéndenek,

két millió darab

elsőrangú levelezőlap nagyságu fényképet sikerült szereznünk, melyet hallatlan olcsó árban birunk forgalomba hozni. Meg kell jegyeznünk, hogy a képek eredeti fényképfelvételek, nem nyomda útján és klisével sokszorosított nyomatok, amelyek ma is forgalomba vannak, de amelyek különöseb értékük nincsen.

A fényképek gyönyörű kabinet jeleneteket, kitűnő beállítású női aktokat és ehhez hasonló felvételeket ábrázolnak, amelyek gyűjtőknek is keresett cikkek, nem említve, hogy uri- és legénylakások falán, csinos rájáában értékes szobadiszit képeznek. Ezt a

két millió darab

levelezőlap-fényképet hallatlanul olcsó árban birjuk tovább adni.

Hirlapárusoknak, könyv- és papirkereskedőknek, játékbazároknak, dohánytőzsdéknek stb. stb.

darabja 12 lei, rabat ötven százalék

1000 darabos mintacsomag, az összes fényképekből vegyesen összeállitva, a pénz előzetes beküldése ellenében portómentesen szál litja a kiadóhivatal.

Magánszemélyek részére küldünk 500 darabos mintacsomagot, az összes felvételekből vegyesen összeállitva. Erre nézve megrendeléseket csak április hó végéig fogadunk el.

Külföldi szállitásoknál kilogrammonként 50 lei portó és ajánlási díj melléklendő. 1000 darab fénykép súlya 4 kilogram.

Ezek az árak csak néhány hétig maradnak érvényben, amíg jelen készlet tart, tehát az érdeklődők rendeléseiket azonnal adják fel. Levélbeli érdeklődésre válaszbélyeg csatolondó külföldről is.

XX

E N E A

Eredeti fordítás Pék Dezsőtől.

Enea bőre hófehér volt, mint Aphrodite templomának márványa és finom, mint a lehelet, amely hangtalanul, szintelenül száll belé az örök tavaszba. Amikor elhagyta az árnyékok, megcsillogott a napsugár arany színű hajában és a selymes szálak fürödni látszottak a káprázatos tündöklésben.

Aranyszájú költők nem tudnak leírni ennyi szépséget, ennyi tökéleteséget, a formáknak azt a kiszámított isteni vonalát, amelyben teste összefutott egy egésszé, utólráhatetlen egésszé, amilyen csak egy van.

Alakja magas volt és karcsu, s bár a bő lepel eltakarta buja gömbölyűségeit, így is, amikor meghajolt, mintha egy kígyó csavarodott volna körül a bolyhos, messze Perzsiából szármányolt büszke szőnyegeken.

Most szemlesütve állott urnője előtt és merész keble fölpihegett a lepel alatt, mely keresztül volt csavarva testén.

Gracia Livia, azt mondták, legszebb asszonya volt Rómának és (természetesen, hiszen így van ez míg a világ volt és a világ lesz) a legrosszabb is, vagy ezt csak irigyei fogták rá? Az is lehet. Annyiban azonban mindenki első látásra igazat adott volna a hirnek, hogy a legszebb. Ezt első látásra még annak is el kellett ismernie, aki különben egyáltalán nem lett volna megvesztegethető női bájjakkal. — Most szigorú tekintettel állott a lány előtt. Aranyszélű tunikájának drágaköves szegélye alól mint egy alabástromból életre kelt kígyó siklottak elő vállai, karjai, lába és a haja kuszáltan, illatot árasztva, fésületlenül bukkott rá a meztelen vállakra, akárcsak az utcai hetérák.

Rászegezte kegyetlenül villogó szemeit az előtte reszkető lányra és alakja kiegyenesedett.

— Megint ügyetlen voltál...

Enea csendes bugással bukott lábai elé:

— Oh asszonyom...

Amint eléje borult, a lepel lehullott vállairól és az asszony szemei elé szöktek finoman, kecses domborodással a meztelen karok, a meztelen bőr, szűzen, érintetlenül és hófehéren. szemeiben kéjes láng lobbant meg, hangja reszketett:

— Vetközz le...

A lány fölemelkedett. Arca halott-halvány volt, szemeiben előtörő könnyek csillogtak, már tudta, mi vár

rá és mégis, az asszony a könnyek között mintha vágó borzongást látott volna föl villanni. Olyan fény gyulladt azokban a szemekben, mint ha valami édes, szerelmes ígérlet derengett volna feléjük. Aztán gyorsan lesütötte tekintetét és megoldotta testén a leplet. A durva fehér vászon lassan, fokozatosan hullott le testéről.

A lány tizenhatéves volt és szűz. Valahonnan messze görög földről hozta, szakította el őt is, mint sokakat a büszke sas, hogy itt térdre hulljon Róma asszonyai előtt és szolgálja őket.

Gracia Livia érzéki ajkai megvonaglottak és testén új vágyak szálguldottak végig. Orrcimpái kitágultak.

Tétovázva vette kezébe a korbácsot, mohó szemeit egy pillanatra sem emelte le a lány karcsu alakjáról, büszke kebléről, gömbölyű kis ülepéről, amelyekbe szeretett volna vadul belemarkolni, beletépni. Forróság ütött ki egész testén, fölemelte a korbácsot, azután elengedte.

A korbács megsuhogott és möhön szántott bele a hófehér husba.

Gracia Livia szemei előtt megtáncolt minden. A suhogó korbács, a meztelen vállak, a hajlékony, ideoda csavarodó, kinos test és a hálásan, megmagyarázhatatlan kéj könnyében uszó lányszemek. Vadul nézte a korbács nyomán fakadó friss vérforrásokat, amelyek ezer biborórsákat rajzoltak ki a márvány bőrön.

Mepbódította, fölízgatta a vérszag, a párolgó, buja test.

A lány térdre rogyott, aztán elvágódott. Combjait összeszorítva vonaglott a szőnyegen, mintha legalább is hófehér nászágyán kígyózna végig az első férfitől megkínzott teste, vagy tengeri rabló láthatatlan, ölelő karjai között vívná szörnyű csatáját veszedelemben forgó szűszüzességéért.

És szemei változatlan, könnyes gyönyörűséggel világítottak urnőjére. Mint a mágnes, nem engedték el a másik tekintetét, szinte ölelkeztek, csókolódtak egymással a szemek.

Odakuszott a lábaihoz és az asszony forró, égető csókot érzett térdén, gyöngö, suttogásszerű sóhajt:

— Szeretlek...

Megvadtította, fölébresztette a szó és tagolatlan kiáltás szaladt föl torakából. A kéj néma, kibírhatatlan hangja volt ez. Odaugrott a lányhoz, fölemelte és kezébe nyomta a korbácsot. Azután megoldotta tunikáját. Az aranyszélű selyem lehullott róla és Enea könnyekben remegve cso-

dálta urnője asszonyságát. Nema, nagy csodálattal, bűnös, forró szerelmmel, amilyenel még férfi sem csodálta sohasem ezt az asszonyt. mint álmai megelevenedését, csodálta a gyönyörű testet, amit férficsókok fürdettek ilyen varázslatossá, teltté, forróvá.

— Üss... — kiáltott oda neki az asszony és széttárta karjait.

Enea megcsuklott. Delejes áram futott végig a testén és körülölelte a meztelen asszonyt.

— Üss... — könnyörgött neki a másik és megroggyanó térdekkel várta az ujszerű gyönyörűséget, az asszonyszerelmem, a friss vér gyönyörűségét.

Enea összeszorította ajkait, behuntya szemeit és ütött.

Az asszony meztelen hátán, gömbölyű farán, széles csipőin, hatalmas keblén vijjongva szaladt végig, csapott le a korbács. Egy süvöltő ütés a combjai közé tévedt, tenyere felé görbülték karmai és orditva, elborult szemekkel ugrott a lányra.

Kicsavarta kezéből a korbácsot, vadul magához szorította, harapta, tépte, ölelte, csókolta, aztán letépte a szőnyegre.

A szűz megejtve, vágybafojtva élvezte az első szerelmet, az első kéjt asszonya tüzes testétől, csókos szájától és vadul beleszántó kezeitől.

— Ugye, mindig szeretni fogsz Enea...

A lány elkábulva hallgatta a szerelmem őrlő muzsikáját, öle hiszterikus rángatózásban tombolta a most megismert kéj buja gyönyörűségét.

Az asszony, a férfiszerelmet megunt asszony teljes odaadással élvezte a férfi szerepét és őrlőve érezte, hogy alatta görcsösen vonaglik meg egy puha, fiatal, szűz-test, aki hálás, könnyes szemekkel néz fel első férjére.

Egymásbafonódva vonaglottak meg még egyszer a perzsák drága szőnyegén. Bugtak, lihegték, újra meg újra meg újra megfürödtek a csókokban.

A terem közepén csobogva fölpermetező színes szökőkút fölött szerelmes galambok keringtek csapkodó, hófehér szárnyakkal.

KÁVIÁR

a legjobb illusztrált hetilap!

DIVAT-SZÉPSÉG-SZERELEM

Hiteles történelmi feljegyzések nyomán írta: BUTTYÁN VILUS. — Eredeti kézirat. — (Folytatás)

Nemcsak a testüket, azzal együtt gondolkodás módjukat és érzéküket is idomították a görögök. Aki nek zenére volt hajlama, azt flótázni tanították vagy énekelni; akinek karcsu, könnyű termete volt, azt táncolni, de mindegyiknek meg kellett tanulni a csókolás, az ölelés művészetét, az elfekvések misztériumát, a lesbosi játékok minden fajtáját... A leírás végén hozzáteszi Athenaueus: „Meg lehetünk elégedve azokkal a nőkkel, akik ilyen nevelésben részesülnek...” A hetérák, ha vagyont nem gyűjtöttek, öregkorukra szintén iskolamesternők lettek.

Az előbb szó volt a lesbosi szeretkezésről. A nemi élet e különlegessége, mely ma is el van terjedve, nem minden esetben perverzitás... Korinthusban ütötte fel a fejét, szétáradt egész Görögországban, a rómaiak átvették tőlük és egyéb hagyományaik közt ezt is áttestálták a kulturának és — mondjuk csak meg — mind a mai napig divatban van a legkülönbféle népek két társadalmi osztályában.

A két osztály közt egyik a kottok világa, a másik csupán idegeiknek, érzéki vágyuknak élő felsőbb tizezrek világa... Phöniziai nők Lesbosról hozták be e nemi élet új divatját és egész filozófiai irány keletkezett belőle, amelynek Sappho volt apostola... Sapphot, e hermafrodita poetát — akit az egykori leírások alacsony, inkább szikár, fekete nőnek tüntettek föl, feltűnően szép, nagy és villogó fekete szemekkel, — megbüntették ugyan, de követőinek száma mindig növekedett és a lesbosi szerelem fennmaradt. Ami a pederastia, a férfiak egymással való érintkezése, a lesbosi szerelem nőknek egymással való köjelgése. Görögországban mindkettő divatos lett.

Nők ketten, esetleg hárman fűsznek össze, olyanképpen, hogy miután csókjaikkal, öleléseikkel felizgatták egymást, mindeniknek a másiknak szemérem testét keresi fel és egymásnak erekiát idéznek elő. A lesbiai szeretkezésnek az auletridák (másodosztályú kéjű a görögöknél) vol-

tak a legbuzgóbb papnői, aminek részben a zene és a láncc ideg ingerlő foglalatossága volt az oka és ennek segítségével terjesztették el egymásközt és titokban a görög társadalom asszonyai és leányai közt is.

Ezeknek szabad volt a polgárok házaikhoz bejárni, hogy hangszerekkel, dalaikkal és táncszórakoztassák a gazdag polgárok unatkozó feleségeit és leányait. A tánc miatt ezeknek volt igéző természetük, finom, áttetsző ruháik és a tánc plasztikus pózai közt, ennek és a dalnak forró levegőjében a nők testi érintkezése kellett föl a természetellenes viszonyra való hajlandóságot és megadta reá az alkalmat is.

Egy híres táncosnőnek: Megarának, tehát egy auletridának levele maradt fenn ebből a korból, amelyet egy hetérához: Bachishoz írt, melyben leírja egy ilyen lesbosi orgia egyes részleteit. Heten voltak jelen az orgián, hetérák és auletridák, mindannyian egymásnak szorosabb értelemben vett barátnői. Megara így kezdi a levelet:

„Mily elragadó képek! Kívánom neked, hogy a leírásuk is a gyönyörök kelyhét érezhesse veled. Milyen dalok! Milyen örület! Az élvezetek kelyhét hajnalhasadtáig üritettük. Illatok égtek, virágkoszoruk heverték minden felé, az asztalon a legfinomabb borok és ételek. Az egész terem árnyas babérligetté volt varázsolva, puha fekhelyekkel. Semmi sem hiányzott, csak téged nélkülöztelek!”

A levél többi részén leírja Megara, hogy két auletrida szépségversenyt rendezett egymásközt és hogyan vetették le egyenként ruháikat, míg csak egy egészen átlátszó fátyol maradt rajtuk, amelyen át úgy látszott Myrrhina: „mintha liliumot kristályon keresztül látnánk. Azután minden hajlásban megmutatta gyönyörű testét, rózsás lágyékával remegő mozdulatokat tett és arcát oldalt fordítva kacagott, majd karjaival is a levegőt szelve, olyan csodás, izgatató sóhajokat és nyöszörgéseket hallatott, mint mikor Vénus fogadja a neki szánt hódolatot. Még most is hevitnek a hangok: Aztán Thryal-

lis állt elő, kijelentette, hogy ő nem versenyez fátylon keresztül. Ez a harc — úgy mond — nem tűr semmi ruhaneműt. Nézz ide Myrrhina, nézd meg az ágyék duzzadásait, a fehér bőr finomságát és nézd meg bent, körül e rózsaleveleket, amelyeket a kéj formázott meg. E művészi szórakozásokkal telt el az éjszaka, amelyet végül egymással Vénusnak áldozva töltöttünk el, azzal az esküvel, hogy minden nap új hiveket szerzünk az áldozatnak, mert az újdonság a leghatalmasabb ingere a szerelemnek. Mindnyáján ittasok voltunk, amikor elváltunk, hogy haza menjünk”.

Eddig a levél.

És ha már most Megara levelének csak az enyhébb részeit olvassuk is, azt kell látnunk belőle, hogy Sappho bölcséleti irányának hatása alatt ezek a nemi élet olyan fejlettségét produkálták, amely nem elégedett meg többé a test általános kultuszával, ők részletekbe mentek bele és a női test ivarszemeinek vonalaiban, színeinek nűanszaiban tudtak különbséget találni... egy külön kultuszt üzentek... Mert amit meglát valaki, annak — abban — mindig igaza van. Az emberiség akkor a test kultuszát üzte és nagy művészetre vitte benne.

Az auletridák és hetérák ezen szeretkezési művészete annyira kifejlődött, hogy több szeretőket tartottak maguknak, nőket és férfiakat vegyesen, akikkel szemben lelki igényeik voltak, akikre feltékenykedtek és ugyszólván két szerelmi életet éltek; egyet férfi szeretőjükkel, másikat valamelyik barátnőikkel, akinek érintésétől éppen egy lázas lett a testük és akivel éppen olyan kéjesen áldoztak Vénusnak, mintha férfikedvesükkel lettek volna.

(Folytatjuk.)

Izléses levélpapírt és borítékot

lapunk nyomdája legolcsóbban készit.

Levelezőlapon is megrendelhető.

Mikor a detektiv téved

— Irla: Fixa. —

I.

— Egy jó detektivnek sohasem szabad tévedni — mondta Trux Demeter egy alkalommal barátainak.

A társaságnak mindegyik tagja helyeslőleg bólintott, csak egy mindenben szálkát kereső fiatalember nem. Ő ezt kérdezte a detektívtől:

— És ön még sohasem tévedett hosszú praxisa alatt?

— De igen, egyszer én is tévedtem. Csakhogy szerencsére nem lett baj belőle — szólt a detektiv és miközben friss szivarra gyújtott, mesélni kezdett.

II.

Abban az időben több nagyobb, kiadósabb ügy mellett, néhány kisebb, jelentéktelen ügygel is foglalkoztam. Többek között egy feltűnő szép asszony megfigyelésével is. Az eredményről az urának minden nap távirati értesítést küldtem Pósténybe, ahol fájós lábára keresett gyógyulást. Az asszony, nevezzük Pacalnénak, olyan ártatlan volt, mint egy ma született bárány. Magam sem tudom miért, minden éjjel én magam örködtem Pacalné ablakai alatt és szinte féltém, hogy nyomozásom pozitív eredménnyel fog járni. Ha agyonütnek, akkor se tudom megmondani miért: azért, mert az asszony tetszett nekem, vagy azért, mert a férjét sajnáltam.

Ha éjszaka a villany bent ki-
gyult, én kint begyultam. De hál'
Istennek sohasem gyult ki azért a
villany, mert vendég jött. Csak po-
loskákra vadászott Pacalné. Azt
hiszem, azért örködtem én magam
Pacalnéra, hogy lássam őt polos-
kára vadászni. Mondom, az asz-
zony ártatlan volt és én megbizá-
somhoz hiven, mindennap jelen-
tettem ezt Pacalnak.

III.

Ugyanekkor egy másik asszonyt is figyeltem, az előbbihez teljesen hasonló körülmények között, azzal a különbséggel, hogy ez az asz-
zony, nevezzük Retekinének, tény-
leg csalta az urát. Egy alkalom-
mal segédem jelentette, hogy az
asszony már otthon sem alszik.
Azonnal elmentem a lakására,
álkulccsal kinyitottam és bemen-
tem a hálószobába, ahol egyszerre
hidegség ütött meg. Az asszony-
nak hűlt helye volt.

IV.

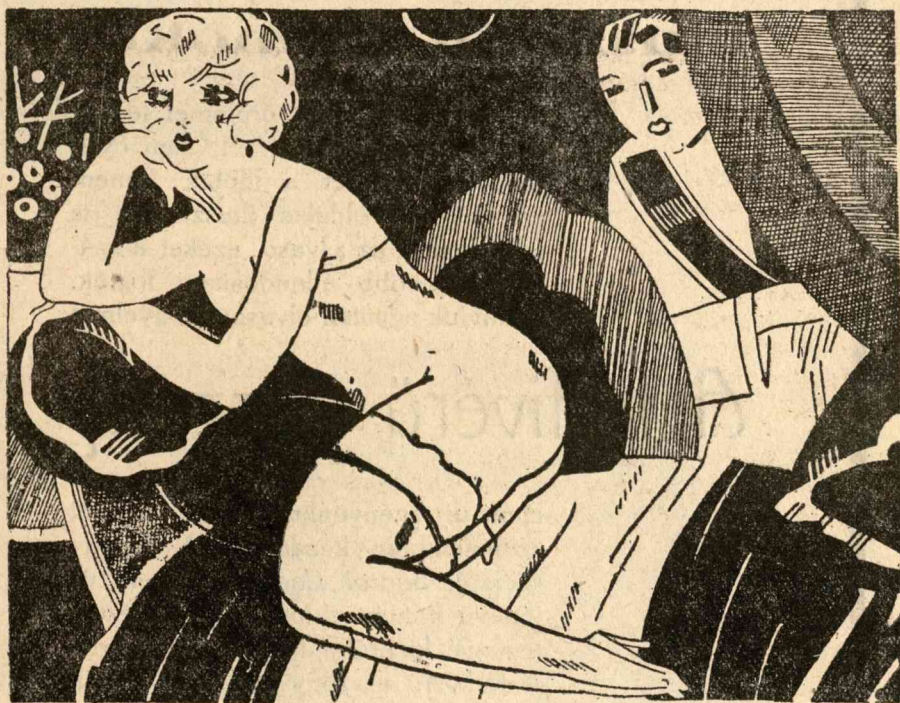
Természetesen azonnal feladtam
a következő táviratot:

Aki naala jobban csal, az csal.
Jöjjön azonnal. Trux.

Es itt követtem el első tévedésem.
A táviratot Pacalnak küldtem el.

V.

Képzeltetik rémületemet, mikor
megtudtam a tévedést. Ha Pacal
megérkezik és megtudja a téve-
désemet, az én tekintélyemnek
vége. Ennek nem szabad megtör-
ténni. Pacal hazaérkeztéig még
másfél napom volt. Munkához
láttam és mire Pacal hazaérkezett,
a távirat igazat mondott, — fe-
jezte be a történetet Trux Deme-
ter és minden célzás nélkül vé-
gigsimitotta bajusza helyét.

A férj

— Édes cicám, ha holnap délre nem jöhetnék haza ebédre,
majd küldök egy sürgönyt.

— Fölösleges, fiam. Már olvastam a sürgönyödet. Az előbb
megtaláltam a zsebedben.

Olvasóink figyelmébe!!

Miként régebbi számainkban bejelentettük, lapunk a 28 oldalas számok megjelenését tovább folytatja és minden második számunk

28 oldalon illusztrálva

jelenik meg. A 28 oldalas illusztrált számok ára változatlan, mert olvasóinkkal szemben minden törekvésünk az, hogy jó, tartalmas és főleg olcsó lapot adjunk hétről-hétre, hogy így is kifejezésre juttassuk lapunk nagy népszerűségét. Tekintve, hogy a

28 oldalas illusztrált számokat

olvasóink általános örömmel fogadták, ami érthető is, mert nem csak több szöveg fér a lapba, hanem emellett 4-5 oldalas illusztrációt is talál benne az olvasó, ezeket a számokat később állandósítani fogjuk. Felhívjuk egyúttal olvasóink figyelmét

A férfitörő asszony

című új regényünkre, mely mostani számainkban kezdődik. A regény szerzője Sanroli Cador, elismert és jónevű francia színműíró, aki ezt a regényét kizárólag lapunk részére írta. A férfitörő asszony egy igazi párisi, hamisíthatatlan francia regény. Minden sora, betűje lüktet az izgalmas cselekménytől s már az első rész elolvasása meggyőzi az olvasót arról, hogy a regény folytatásainak megjelenését érdemes figyelemmel kísérni.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Granatir Traján

Műkelmefestő és vegytisztítóintézet
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő-her-
ceg ucca 12. a Várady plissé és
gouvré intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását.

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávét Mann cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., András ut 12.

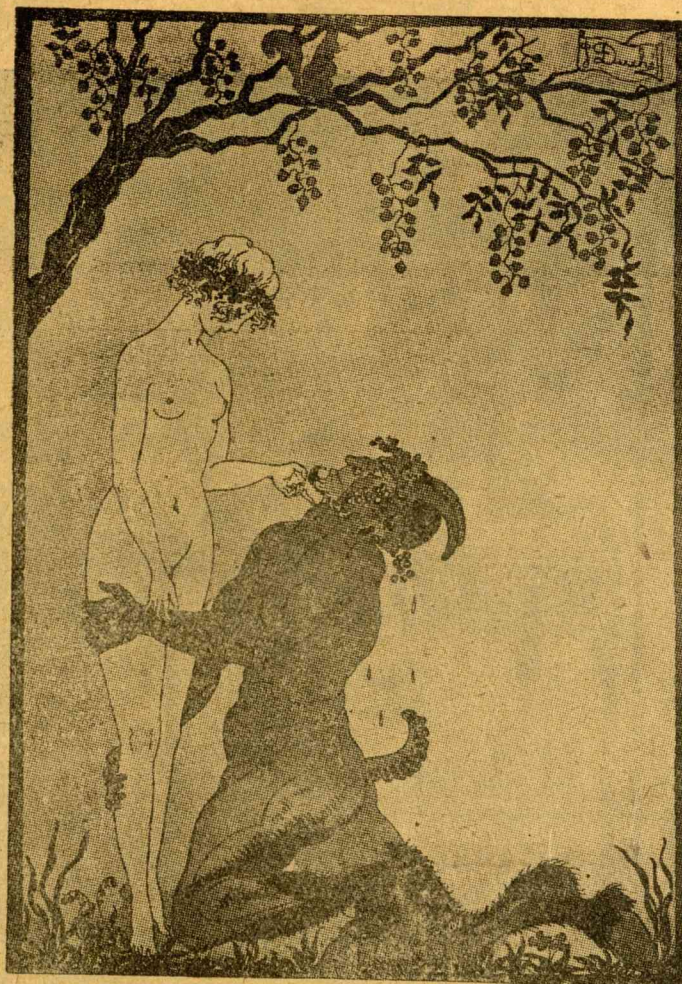
Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timișoara I.
Mercy ucca 2.

Szerelmes faun

Szemle egy párizsi bordélyban
— Egykori rézkarc után —

Majom

Cimbalom

